

Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

Ánh Dương Rực Rỡ

Ánh Dương Rực Rỡ - Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

Hoa Lạc Mộng Cửu Châu

DTV EBOOK

Đô Thị, Nữ Cường, Ngược

Kể từ khi biết chồng ngoại tình, tôi đã lên kế hoạch xoá sạch toàn bộ tài sản chung của vợ chồng.

Ly hôn phải chia đôi tài sản, kẻ thứ ba mới là người thắng lớn.

Tôi phá hủy công ty, không còn tài sản thì còn gì để chia chác?

Mọi người đều trở thành kẻ trắng tay, tôi lại khởi nghiệp từ đầu.

Gia đình này vốn dĩ là do tôi gây dựng từ con số không, tay trắng làm nên. Chồng tôi chỉ việc ngồi hưởng thành quả, thế nhưng lại chê tôi già nua phong sương.

Kẻ thứ ba là họ hàng của tôi, được tôi giúp đỡ rất nhiều nhưng lại lấy oán báo ơn, đến cuối cùng còn nhổ vào mặt tôi một bãi nước bọt.

Vậy nên tôi không tiếc tổn hại đến mình, cho dù ngọc nát đá tan cũng phải hạ gục đến cùng.

Nhân lúc chồng bị tai nạn xe hơi hôn mê, tôi nhanh chóng phá sập công ty. Kẻ thứ ba Trịnh Hân Oánh cuối cùng cũng sụp đổ, chạy đến trước mặt tôi:

"Chị à, làm thế này có đáng không?"

Tôi gật đầu: "Tự hào không? Đây mới gọi là khuynh quốc khuynh thành đấy."

Sau khi tỉnh dậy, Ngô Cương chống tôi ngồi thất thần suốt ba ngày, câu đầu tiên anh ta hỏi tôi là:

"Em làm vậy rốt cuộc là vì cái gì?"

Tôi cười đáp: "Tôi chỉ mất tiền, nhưng tôi giành được chiến thắng về mặt tinh thần."

Anh ta đập phá tất cả mọi thứ trong tầm tay, chửi tôi là chó điên.

Nhưng cũng chỉ là cơn giận dữ bất lực mà thôi.

Tôi đã sớm mở sẵn cho mình một lối thoát, ai thèm chìm xuống cùng bọn họ chứ?

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20 \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Chương 1

1.

Tôi vừa ngồi chuyến bay dài hơn mười tiếng đồng hồ, mới về đến nhà, định ngủ một giấc thì lại nhận được tin khoe khoang từ kẻ thứ ba.

Có hình, có chữ, có cả bằng chứng rõ ràng.

Ngô Cương bỏ lại trăm công nghìn việc, ngoan ngoãn ngồi xồm bên bàn học của con trai cô ta, nhìn thẳng bé làm bài tập. Anh ta không màng đến sự mệt mỏi sau một ngày dài làm việc, về đến nhà liền cồng con gái cô ta trên vai, chạy khắp phòng như thể đó là niềm vui lớn nhất đời mình.

Căn biệt thự được trang hoàng theo sở thích của cô ta, nay lại được bổ sung thêm vài món đồ xa xỉ. Cô ta lại nhận thêm vài món quà đắt tiền.

Còn về tủ quần áo, tủ giày của cô ta, vốn được cập nhật định kỳ như một thói quen khoe khoang, lần này lại không nằm trong nội dung khoe khoang nữa.

So với cú sốc trời long đất lở lần đầu tiên, lần này tôi lại cảm thấy có phần chán ngán.

Không biết từ khi nào, Ngô Cương đã đến gần, cầm lấy điện thoại tôi xem thử. Nhìn thấy tin nhắn của Trịnh Hân Oánh, chân mày anh ta khẽ nhíu lại.

Tôi không mong đợi anh ta sẽ trách mắng Trịnh Hân Doanh không biết điều. Vì nếu cô ta dám làm, chắc chắn là đã biết mình sẽ không bị trừng phạt.

Quả nhiên, Ngô Cương chỉ nhẹ nhàng đưa điện thoại lại cho tôi, trên mặt không còn lại bao nhiêu áy náy. Sau đó, anh ta bắt đầu dỗ dành tôi:

"Thế nào đi nữa, cô ta cũng không thể vượt qua em được."

"Lâm Khê, khi xưa chúng ta thỏa thuận lập nghiệp trước, kết hôn sau. Ban đầu, em nói sẽ sinh con ở tuổi 35, chỉ bằng tuổi sớm hơn vài năm đi. Dù sao lúc khởi nghiệp, đâu ai ngờ mọi thứ lại phát đạt nhanh như vậy."

"Kế hoạch không theo kịp sự biến đổi."

"Anh sẽ là một người cha tốt, đối với con của em, anh sẽ càng yêu thương hơn."

"Em yên tâm, con của cô ấy có gì, con của em chỉ có hơn chứ không kém."

Tôi nhìn đôi môi anh ta mấp máy, chỉ cảm thấy thật nực cười.

Anh ta không muốn ly hôn để xây dựng một gia đình bên ngoài, chẳng qua là sợ ly hôn tôi sẽ chia tài sản của anh ta. Có người từng nói, ly hôn một lần, chẳng khác nào một lần phá sản.

Giờ đây, anh ta lại muốn dùng con cái để trói buộc tôi trên cùng một con thuyền với anh ta.

Đúng là mộng tưởng hảo huyền.

Tôi đã lên kế hoạch rời xa anh ta từ lâu.

Tôi nhú mào, giả vờ cân nhắc. Anh ta thực sự tin rằng tôi đang suy nghĩ, liền ngồi xuống dỗ dành tôi:

"Anh biết phụ nữ ngoài kia chỉ ham tiền của anh, chỉ có em mới thật lòng đối tốt với anh, làm sao anh có thể không trân trọng em được?"

Tôi bật cười, một nụ cười đến mức có chút điên dại, nhìn thẳng vào mắt anh ta mà nói:

"Ngô Cương, đề nghị của anh thật là quá đáng."

"Có lẽ anh chưa từng bị phản bội nên mới có thể nhẹ nhàng nói ra những lời này."

"Tôi tạm thời không nói đến anh. Dù sao những năm qua, anh cũng chẳng ít lần nhồi sọ tôi rằng đàn ông thành công có hoa cỏ xung quanh là chuyện bình thường. Những lời đó tôi nghe thuộc lòng rồi."

"Chỉ nói riêng về Trịnh Hân Oánh, cô ta là em họ bà con xa của tôi, không có học vấn cũng chẳng có tay nghề, lại không chịu được khổ, đến công việc thu ngân cũng làm không nổi."

"Mẹ cô ta từng cầu xin tôi sắp xếp cho cô ta một công việc, gần như sắp quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi mới cho cô ta vào công ty."

"Thế mà bây giờ thì sao? Mẹ cô ta giờ đối xử với tôi thế nào? Giả bộ như chưa từng quen biết, mở miệng ra là những lời vong ân bội nghĩa."

"Tôi đã ở căn hộ này bao nhiêu năm, vậy mà chỉ cần cô ta có thai, liền dọn thẳng vào biệt thự ở."

"Dì họ còn dẫn mẹ tôi đến tham quan, khiến bà tức giận đến phát bệnh."

"Mẹ tôi đối xử với anh thế nào? Anh nói xem, bà có đáng nhận lấy kết cục này không?"

"Ban đầu, tôi còn muốn hỏi anh, trên đời này có bao nhiêu loại người, anh tìm người tình cũng chẳng thiếu lựa chọn, cứ sao lại chọn một kẻ có nhân phẩm bại hoại như vậy? Một kẻ coi phản bội là chuyện hiển nhiên?"

"Sau này tôi hiểu ra rồi. Bởi vì anh cũng là người như vậy. Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm."

"Anh và cô ta vốn là cùng một loại người."

Nghe vậy, Ngô Cương đột ngột đứng bật dậy, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng dữ dội. Anh ta trừng mắt nhìn tôi, nhưng không nói lời nào.

Tôi biết, trong lòng anh ta đang nghĩ: "Đừng có mà không biết điều, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

Quả nhiên, giây tiếp theo, anh ta khoác áo, dùng dằng bước ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Anh ta đi tìm tri kỷ của mình rồi.

Tôi không phục tùng anh ta, sẽ có kẻ khác cung phụng anh ta như một ông hoàng.

2.

Khi nhận được tin Ngô Cương gặp tai nạn xe hơi, tôi vừa mới tỉnh dậy. Lúc đó, tôi còn chưa phân biệt rõ đâu là mơ đâu là thực. Trợ lý gọi điện báo rằng anh ta đã vào phòng ICU, bị thương rất nặng, bác sĩ nói có thể sẽ hôn mê rất lâu.

Tôi lắc mạnh đầu để cố gắng tỉnh táo hơn, nhưng đầu óc lại càng rối bời. Tạt nước lạnh lên mặt, tôi mới dần lấy lại tinh thần.

Đúng là ông trời giúp tôi! Cuối cùng tôi cũng có cơ hội để ra tay.

Ban đầu, kịch bản tôi sắp đặt cho hẳn không phải thế này. Nhưng có cách nào qua được sự sắp xếp của ông trời chứ? Tôi hít sâu một hơi, cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp cơ thể. Kế hoạch hủy hoại công ty mà tôi đã ấp ủ từ lâu, giờ chính thức bắt đầu.

Trước tiên, tôi đi theo quy trình pháp lý, tiếp nhận chức vụ pháp nhân của Ngô Cương vì hẳn không thể thực hiện được nữa. Đồng thời, toàn bộ quyền ký kết các giấy tờ quan trọng cũng được chuyển sang tay tôi.

Bắt đầu hành động thôi.

Bước một: Rút cạn nguồn tiền công ty bằng cách chia hoa hồng. Các cổ đông không có ý kiến gì, họ đã muốn chia hoa hồng từ lâu, chỉ là bị Ngô Cương ép buộc giữ lại.

Tôi dứt khoát chia cho họ tám năm cổ tức trong một lần. Nhìn nụ cười ngoác đến tận mang tai của họ, tôi biết mình đã thành công. Họ lấy lại vốn đầu tư, còn kiếm lời một khoản lớn, thế nên cũng chẳng buồn quan tâm tôi muốn làm gì tiếp theo.

Bước hai: Bán sạch nguyên vật liệu và tài sản cố định, số tiền thu được dùng để phân phát cho nhân viên. Tôi bồi thường cho họ một khoản hậu hĩnh chưa từng có.

Số tiền này vẫn chưa hết. Phần còn lại, tôi dùng để thanh toán phí vi phạm hợp đồng.

Công ty có một vài khách hàng lớn, nhưng giờ tôi không thể thực hiện hợp đồng giao hàng nữa. Theo thỏa thuận, tôi phải bồi thường khoản tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ. Vậy là, cơ bản công ty đã bị tôi hủy hoại hoàn toàn.

Nhìn những khách hàng mà Ngô Cương vất vả chèo kéo đến mức xuất huyết dạ dày, giờ bị tôi làm cho tan tác, tôi cảm thấy

vui sướng không tả được.

Khiến hần nghèo kiệt, chính là đẩy hần xuống đáy vực. Từng trải qua cuộc sống xa hoa tột đỉnh, hần chắc chắn không thể chịu nổi cú sốc này. Tôi chờ xem hần vùng vẫy trong đau khổ đến mức nào.

Hần vốn không xem trọng gia đình, nhưng một khi nền tảng kinh tế sụp đổ, cả cuộc sống hần sẽ rơi vào hỗn loạn. Tôi mong hần tận hưởng cảm giác đó.

Và tôi cũng háo hức chờ xem cảnh hần và Trịnh Hân Oánh rơi vào cảnh nghèo khó rồi cắn xé lẫn nhau. Tôi có linh cảm chuyện đó chắc chắn sẽ xảy ra.

Cổ phần công ty của vợ chồng tôi chiếm tỷ lệ cao nhất, vì vậy số tiền chia cổ tức cũng nhiều nhất. Làm sao để tiêu sạch đây?

Tôi định quyên góp toàn bộ, nhưng sợ Ngô Cương viện cớ tôi tự ý xử lý tài sản mà kiện đòi lại. Vậy nên, tôi quyết định giúp đỡ những nông dân có sản phẩm tồn đọng, mua hết số hoa quả họ không bán được. Sau đó, tôi để chúng thối rửa trong kho.

Thiết bị nhà máy, đất đai, tôi đem thế chấp hết, số tiền thu được cũng tiêu sạch.

Còn bản thân tôi?

Chương 2: Chương 2

Ba năm trước, khi phát hiện Ngô Cương ngoại tình, tôi đã lên kế hoạch từ trước. Tôi để hẳn mua trang sức vàng, để khi ly hôn, tôi không cần phân chia tài sản chung. Lấy danh nghĩa "tự nguyện tặng" để mua nhà cho bố mẹ và người thân của mình.

Dùng chiêu "đầu tư" để chuyển một ít tiền vào chi nhánh công ty ở châu Phi, một khoản nợ hỗn loạn mà ngay cả tôi cũng không thể quản lý nổi. Nhưng nền tảng vẫn còn đó, tôi vẫn có thể kiểm soát.

Tại sao tôi không chuyển hết tiền về phái đó?

Vì Ngô Cương không ngốc, hẳn biết tiền đi châu Phi là mất kiểm soát, chắc chắn sẽ không để yên. Thế nên tôi chỉ có thể làm từng chút một, lặng lẽ như con kiến tha mồi.

Bây giờ, tài sản chung đã bị tôi tiêu sạch, nhưng tôi vẫn giữ lại con đường riêng cho mình, sẵn sàng bắt đầu lại từ đầu bất cứ lúc nào.

Tất cả đều hợp pháp. Tôi không ngu ngốc đến mức phạm luật bằng cách chuyển tài sản chung trước khi ly hôn.

Giờ chỉ còn chờ Ngô Cương tỉnh lại. Hy vọng hẳn sẽ thích cảm giác "trần trụi đến, trần trụi đi" như thế này.

Tôi thực sự rất mong chờ màn kịch tiếp theo!

3.

Tôi ngồi bên giường bệnh của Ngô Cương, vừa nghe luật sư báo cáo về tiến độ đòi lại tài sản chung từ kẻ thứ ba Trịnh Hân Oánh, vừa sắp xếp người nhanh chóng dùng số tài sản đó để thu mua nông sản tồn đọng.

Mọi thứ phải được tiến hành thật nhanh.

Đợi đến khi Ngô Cương tỉnh lại, tốt nhất là không còn một xu nào.

Tôi thở dài. Không phải tôi đang "bán ruộng đất tổ tiên mà không đau lòng", mà là vì công ty này từ đầu đến cuối là do tôi một tay gây dựng. Tôi mới là người duy nhất xứng đáng được gọi là công thần khai quốc.

Cách làm này chẳng khác gì "hại địch một nghìn, tự tổn hại mình tám trăm", nhưng tôi có lựa chọn nào khác sao?

Người đến trước khi Ngô Cương tỉnh dậy lại là Trịnh Hân Oánh.

Cô ta xưa nay vốn là kẻ phát tài trong thâm lặng, dám khiêu khích tôi qua tin nhắn cũng là sau khi sinh đứa con thứ hai. Nhưng đây là lần đầu tiên cô ta mặt dày chạy đến trước mặt tôi.

Cô ta không có học vấn cao, nhưng đầu óc rất nhanh nhạy. Làm kẻ thứ ba, nhưng trình độ thuộc hạng cao thủ. Cô ta khí thế hùng hổ lao đến, nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy tôi, lại không dám đối diện.

Sau đó, cô ta lấy hết can đảm, mở miệng nói:

"Chị à, chị điên rồi! Chị chỉ muốn nhắm vào em thôi đúng không? Vì em mà làm đến mức này, có đáng không?"

Lúc ấy, tôi đang mê mải bộ đồ chơi xếp hình mà Ngô Cương mua cho con gái cô ta. Ngay khi cô ta dứt lời, tôi liền rút phăng tầng dưới cùng của tòa lâu đài bằng gỗ.

"Rào rào—"

Những mảnh ghép rơi xuống, tòa lâu đài sụp đổ, hóa thành một đống đổ nát. Tôi cười nhìn cô ta:

"Đây gọi là khuynh quốc khuynh thành, thích không? Tự hào không?"

"Cô muốn Ngô Cương chia tài sản với tôi rồi ly hôn, nhưng anh ta không làm được."

"Việc anh ta không làm được, tôi đã làm thay anh ta rồi."

"Giờ thì hai người có thể kết hôn rồi, vui không?"

"Còn nữa, đừng nói là chỉ vì một mình cô. Sau lưng cô còn có cha mẹ không biết liêm sỉ của cô, bên cạnh lại có đám con riêng mờ ám kia nữa. Tôi muốn cô mất tất cả, cũng muốn bọn họ trắng tay."

"Tôi muốn thiện ác cuối cùng cũng có báo ứng. Ông trời ra tay quá chậm, nên tôi tự làm thay."

"Tài sản tôi có thể vứt cho cô, tôi không tiếc. Nhưng tôi không thể chịu nổi cái dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, không làm mà hưởng của cô."

"Cô chỉ là kẻ tầm thường, ngoài mặt dày cùng thâm tâm đen tối, cô chẳng có lấy một điểm mạnh nào khác."

"Vậy mà vì một kẻ như cô, tôi lại sắp đặt một ván cờ lớn như thế này. Cô có thấy cuộc đời này đáng giá không?"

Tôi nhìn cô ta đầy châm biếm, cười không ngừng. Cười đến mức... nước mắt cũng suýt rơi xuống. Cô ta cũng đưa tay lau nước mắt, sau đó cay nghiệt buông lời đe dọa:

"Chị cứ đợi Ngô Cương tỉnh lại đi, xem anh ấy xử lý chị thế nào!"

Tôi cười phá lên:

"Cây đổ, khỉ chạy tán loạn. Phượng hoàng mất tổ cũng chẳng bằng gà. Chờ đến lúc anh ta tỉnh dậy, cũng chỉ là một kẻ bình thường mà thôi."

"Ngay cả bản thân còn khó mà lo nổi."

4.

Nhìn bóng lưng Trịnh Hân Oánh rời đi, tôi cảm thấy vô cùng sảng khoái. Sự không cam lòng cuối cùng cũng tan biến như mây khói. Người ta từng nói, muốn thay đổi số phận, phải có dũng khí đập vỡ những chiếc bình cũ.

Trước khi tất cả sụp đổ, tôi đến một khách sạn xa hoa bậc nhất bên bờ sông Hoàng Phố ở Thượng Hải, gọi một bàn đầy ắp sơn hào hải vị.

Tay cầm ly rượu, tôi đứng trước cửa sổ sát đất, phóng tầm mắt ra ngoài. Thành phố rực rỡ, náo nhiệt không ngừng. Sông Hoàng Phố cuộn cuộn chảy về biển cả, hai bên bờ, những tòa cao ốc chọc trời san sát nhau, ánh đèn lung linh tựa một màn trình diễn ánh sáng ngoạn mục.

Ba mươi năm mở cửa cải cách, tinh hoa đều hội tụ tại nơi này. Nhìn lại quá khứ, lòng tôi trăm mối ngổn ngang. Quay ngược thời gian về mười năm trước, những năm 2000, không ai hiểu rõ sự gian nan khi khởi nghiệp hơn tôi.

Tôi và Ngô Cương từng là cặp đôi thời đại học, cưới nhau khi trong tay chẳng có gì. Bởi lẽ, tôi xuất thân từ nông thôn, là một "Nữ phượng hoàng"; còn anh ta chỉ là một chàng trai bình thường, mẹ mất việc, bố là trụ cột gia đình.

Chúng tôi học cùng trường, cùng khoa, cùng lớp, sau khi tốt nghiệp lại cùng vào làm tại một doanh nghiệp nhà nước. Nhưng chưa được bao lâu, công ty cải tổ. Theo chính sách, hai vợ chồng không thể cùng được giữ lại, chỉ có thể chọn một người.

Trong căn phòng trọ chật chội, ẩm thấp, chúng tôi ngồi đối diện nhau, im lặng đến nghẹt thở. Cuối cùng, anh ta nắm chặt tay tôi, nói:

"Anh sẽ đi. Anh là đàn ông, anh phải ra ngoài bươn chải."

Tôi khẽ lắc đầu, trong lòng mờ mịt trống trải.

"Nơi này không thể ở lâu. Đây chỉ là đợt cải tổ đầu tiên. Chú của anh đang lo điều anh đến một chỗ khác, đó mới là công việc ổn định thực sự. Anh nên ở lại, em sẽ đi."

Nước mắt nhòe đi tầm nhìn, Ngô Cương ghen ngào nói:

"Đừng sợ, có một xu, hai ta cùng tiêu một nửa."

Tôi khẽ gật đầu, trong lòng vừa mơ hồ vừa hoang mang.

Lúc đó, tôi làm kế toán trong công ty, nhưng công việc ở đây được phân chia quá tỉ mỉ. Tôi chỉ phụ trách kế toán nguyên vật liệu, thậm chí còn chẳng biết cách viết một tấm chi phiếu như thế nào..

Ra ngoài tìm việc, tất nhiên tôi liên tục bị từ chối. Nhưng tôi không cam tâm, không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội phỏng vấn nào. Và thế là, một ngày nọ, tôi tìm đến một công ty xây dựng nằm khá xa nơi ở.

Buổi phỏng vấn diễn ra ngay tại công trường. Khi tôi rời nhà, trời vẫn chưa mưa, nhưng đến nơi thì cơn mưa xối xả đã trút xuống. Tôi lội bì bõm, cố gắng tiến về phía văn phòng. Không may, tôi sẩy chân, ngã thẳng xuống một hố sâu.

Vào bệnh viện kiểm tra, kết quả: bầm xương bánh chè, tổn thương dây chằng, cần phải nghỉ ngơi. Tiền thuốc thang cứ thế trôi đi như nước, số tiền tiết kiệm chẳng mấy chốc đã cạn. Ngô Cương phải vay mượn khắp nơi để lo cho tôi.

Tôi tận mắt chứng kiến, đôi môi anh ta khô nứt, hai tay run rẩy khi đưa tiền vào quầy viện phí, nhưng khi quay lại nhìn tôi, ánh mắt anh ta vẫn đầy dịu dàng và an ủi. Lạ thật, những ngày tháng ấy, dù khó khăn đến mấy, tôi chưa từng cảm thấy tuyệt vọng, cũng chưa từng thấy đau khổ.

Bởi từ xưa đến nay, nghèo đói và bệnh tật luôn song hành. Nhưng có câu: "Khốn cùng rồi sẽ đến hồi thịnh vượng."

Rồi công ty xây dựng gọi điện, hỏi khi nào tôi có thể đi làm. Tôi đã được nhận.

Tôi vui mừng báo họ biết: "Nửa tháng nữa tôi có thể đi làm, chỉ là trong ba tháng không thể vận động mạnh."

Thực ra, bác sĩ bảo tôi phải tĩnh dưỡng ít nhất nửa năm. Nhưng tôi chẳng có thời gian để nghỉ ngơi. Chúng tôi vẫn còn nợ, tôi không thể tiếp tục ngồi yên.

Chương 3: Chương 3

5.

Công việc của tôi vẫn là quản lý vật liệu. Người tiền nhiệm để lại một đồng sổ sách rối tung, nên tôi vừa phải lo công việc kinh doanh bình thường, vừa phải thu dọn tàn cục. Khó khăn không hề nhỏ, thức đêm tăng ca đến tận khuya cũng là chuyện thường.

Tôi hiểu rõ công việc này có được không dễ dàng, nên chẳng hề oán trách. Chỉ là đôi khi, những khoản sai sót trong sổ sách cũ vẫn gây ảnh hưởng đến tôi, khiến tôi cũng mắc lỗi. Vì vậy, tôi cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Nhưng rồi tôi phát hiện ra, các nhà cung cấp này chẳng hề bận tâm. Có nơi kế toán làm việc rất tốt, sẽ chủ động chỉnh sửa sai sót của tôi; có nơi thậm chí còn không nhận ra. Sau đó, đồng nghiệp nói với tôi rằng, mấy ông chủ này đều kiếm được bội tiền, lợi nhuận rất cao.

Tôi âm thầm ghi nhớ điều đó.

Trong số các nhà cung cấp, có một người là lão Lý chuyên kinh doanh giá đỡ cáp. Tôi phát hiện kế toán của ông ta chỉ làm bán thời gian, dẫn đến sai sót liên tục.

Tôi sai, ông ta cũng sai, thế là hai bên cứ chạt vật đối chiếu số liệu với nhau đến toát cả mồ hôi. Dần dà, cũng quen thân hơn. Sau này, lão Lý nói với tôi rằng, ông ta định mở một cửa hàng và muốn tôi trông coi, làm đại lý cho ông ta. Ông ta hỏi tôi có muốn hợp tác không.

Vừa nghĩ đến việc từ chức, đầu óc tôi liền ong ong. Nhưng nghĩ đến việc có thể kiếm được nhiều tiền, lòng tôi lại ngứa ngáy không yên. Về nhà bàn bạc với Ngô Cương, anh ta tỏ rõ vẻ không tán thành:

"Khoản nợ trong nhà vừa mới trả xong, em bớt xáo trộn đi có được không?"

Tôi gật đầu, không cãi lại. Nhưng trong lòng thì đã nhen nhóm một mầm mống. Tôi vẫn lặng lẽ từ chức, bắt tay hợp tác với lão Lý.

Tôi phụ trách bán hàng tại cửa hàng, còn lão Lý đi các công trình để tìm kiếm khách hàng. Lương của tôi được tính theo mức cơ bản cộng với hoa hồng.

Không mất nhiều thời gian, tôi đã phát hiện ra đằng sau lão Lý có một xưởng nhỏ, tự sản xuất giá đỡ cáp, chứ không phải nhập hàng từ các nhà máy lớn ở miền Nam như ông ta khoác lác.

Nhưng chuyện đó không liên quan đến tôi. Tôi cứ an phận làm việc trong cửa hàng.

Để tăng doanh số, đầu óc tôi chưa từng có một giây phút nghỉ ngơi. Không còn cách nào khác, nếu doanh thu của tôi không đủ cao, tiền lương cuối tháng thậm chí còn thấp hơn thu nhập khi tôi làm kế toán.

Tôi không thể để điều đó xảy ra. Tôi không thể trở thành gánh nặng cho cái gia đình nhỏ này nữa. Áp lực đè nặng lên tôi, tóc rụng từng nắm lớn. Những lúc buôn bán không thuận lợi, tôi lại hối hận, tự trách mình không nên từ bỏ một công việc ổn định. Nhưng rồi tôi điều chỉnh lại tâm lý, không dằn vặt bản thân nữa.

Học hỏi từ thực tế, tranh thủ lúc rảnh rỗi để tìm hiểu các phương pháp tiếp thị cho cửa hàng. Nhưng dù cố gắng thế nào, tôi vẫn thiếu kinh nghiệm, thủ đoạn cũng còn non nớt.

Cửa hàng ngoài giá đỡ cáp còn bán các loại linh kiện kim khí khác. Hàng hóa bày biện gọn gàng, đầy đủ chủng loại. Thế nhưng, phần lớn khách hàng chỉ bước vào nhìn một cái rồi đi mất.

Bất kể tôi nhiệt tình tiếp đón ra sao, họ vẫn tỏ ra lạnh nhạt. Họ không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin, khiến tôi không cách nào bắt chuyện.

Một thời gian, tôi sốt ruột đến mức miệng nổi đầy vết loét. Nhưng tôi vẫn tìm ra được cách của riêng mình.

Tôi lập một sổ ghi chép, cẩn thận ghi lại từng chi tiết. Mỗi giờ mấy phút có khách đến, khách mặc trang phục gì, hỏi han những nội dung nào, tất cả đều được ghi lại đầy đủ.

Sau đó, tôi đưa sổ ghi chép cho lão Lý.

Lần đầu tiên nhận được thành quả này, lão Lý không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Ông ta từ từ ngồi xuống, chăm chú xem xét từng dòng, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Một lúc lâu sau, ông ta ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy hứng khởi:

"Ý của cô là... những người này rất có thể là nhân viên thu mua của các công trình?"

"Tôi cứ chạy đôn chạy đáo ngoài công trường để tìm khách hàng, còn cô thì cung cấp thông tin cho tôi?"

Tôi gật đầu.

Lão Lý vui mừng ra mặt, liên tục nói mấy tiếng "Tốt lắm! Rất tốt!"

Nhờ vào nỗ lực của tôi, doanh số của lão Lý cuối cùng cũng khởi sắc.

Trước đây, khi đến công trường lạ để tìm khách hàng, ông ấy thường loay hoay mà chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, phần lớn đều tay trắng ra về. Nhưng nhờ có sự chỉ dẫn của tôi, ông ấy có thể nhanh chóng tìm đúng người phụ trách, hiểu rõ nhu cầu của họ.

Không cần chốt được tất cả hợp đồng, chỉ cần có thêm một đơn thành công, doanh số tháng này đã được cải thiện đáng kể. Cuối tháng, lão Lý đưa thêm cho tôi một khoản tiền thưởng, cười ha hả:

"Cô đúng là thiên tài!"

Tôi chỉ biết dở khóc dở cười.

Công việc của bản thân tôi vẫn chưa có tiến triển gì lớn. Nhưng nhờ sự thành công của lão Lý, tôi cũng bắt đầu tin vào chính mình hơn.

Sau một thời gian quan sát, tôi nhận ra rằng, lúc khách hàng bước vào cửa hàng, họ luôn có sự cảnh giác cao nhất. Làm thế nào để họ nhanh chóng thư giãn, tạo ra dù chỉ một chút niềm tin, đây mới là chìa khóa quan trọng.

Tôi bắt đầu nghiên cứu và thử nghiệm một số cách giao tiếp để giảm bớt sự phòng bị của họ. Chẳng hạn như câu:

"Anh là khách đầu tiên của tôi hôm nay, không biết chúng ta có duyên làm ăn không nhỉ?"

Nghe thì đơn giản, nhưng thực ra câu nói này chứa đựng nhiều tầng ý nghĩa. Đây là kinh nghiệm tôi tự đúc kết được sau nhiều

lần thực chiến. Và kết quả chứng minh rằng, nỗ lực của tôi không hề vô ích. Doanh thu cửa hàng của tôi trở thành cao nhất trong cả khu chợ thiết bị cơ khí.

Nhiều năm sau, khi đứng ở một vị trí cao hơn và nhìn lại chặng đường đã qua, tôi hiểu rằng chính mình đã xây dựng nền móng vững chắc cho tất cả.

Vậy mà sau này, Ngô Cương lại ném tiền như rác vào những cuộc vui. Còn vung tiền cho kẻ thứ ba? Một đôi giày, một cái túi của cô ta cũng phải cả chục nghìn tệ. Những xa hoa đó, tất cả đều được đánh đổi bằng những ngày tháng tôi cặm cụi từng chút một, tích góp từng viên gạch.

Tôi đã cố gắng như thế không phải để đem lại hạnh phúc cho người khác. Cảm giác làm nền cho kẻ khác hưởng lợi thật sự quá sức chịu đựng.

Đúng là về sau Ngô Cương cũng đóng vai trò quan trọng trong sự nghiệp. Nhưng nếu ly hôn mà phải chia tài sản, tôi cũng chẳng ngại.

Chỉ là, trong lòng tôi không cam tâm.

Tôi có thể đem tiền đi làm từ thiện, nhưng tôi tuyệt đối không thể dùng số tiền đó để nuôi dưỡng những kẻ xấu xa.

Chương 4: Chương 4

7.

Nhờ sự nỗ lực không ngừng của tôi, việc kinh doanh của cửa hàng vật tư kim khí ngày càng phát đạt. Nhưng trên đời này, không có con đường nào luôn thẳng tắp cả.

Quê nhà của lão Lý xảy ra chuyện, ông ấy muốn kết thúc công việc kinh doanh ở đây. Ông ấy đi rất vội, không kịp sang nhượng cửa hàng, liền trực tiếp chuyển nhượng lại cho tôi, cho tôi trả góp từng đợt. Lần cuối cùng kiểm tra sổ sách xong, lão Lý cảm thán:

"Nếu có thể tiếp tục hợp tác với cô thì tốt biết mấy."

Tôi chỉ coi đó là lời nói vu vơ. Ông ấy quay người rời đi, rất nhanh đã khởi động xe. Tôi phát hiện ông ấy để quên ví tiền, vội vàng chạy ra đuổi theo.

Ông ấy xuống xe. Ngoài trời đêm đã tối đen, tôi không nhìn rõ nét mặt ông ấy. Ông ấy nhận lấy ví tiền, đột nhiên trầm giọng nói với tôi:

"Vợ tôi, cô ấy chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, suốt ngày đánh bài. Ban đầu chỉ là chơi nhỏ, về sau càng đánh càng lớn, thậm chí còn dính vào cờ bạc."

"Lần này tôi về quê là để dọn dẹp đống hỗn độn ấy và ly hôn với cô ấy. Ngoài ra, xưởng của anh trai tôi đang làm ăn rất tốt,

không phải kiểu làm ăn nhỏ lẻ như tôi. Anh ấy nói sẽ giúp đỡ tôi, có nguồn vốn và quan hệ của anh ấy cộng với năng lực của tôi, tôi tin rằng tương lai của tôi nhất định sẽ rất tốt."

"Nếu... tôi chỉ nói là nếu thôi nhé, nếu mọi chuyện bên đó suôn sẻ, cô có bằng lòng đến tìm tôi không?"

Tôi sống người tại chỗ. Lời nói của ông ấy chứa đựng quá nhiều thông tin, tôi nhất thời không tiêu hóa kịp. Ông ấy lại giải thích:

"Ý tôi là, đến lúc đó, cô đến tìm tôi, chúng ta thử hẹn hò xem sao. Cô thấy thế nào? Dựa vào sự hiểu biết của tôi về cô, nếu cô muốn kết hôn ngay cũng không phải là không thể."

"Khoan đã." Tôi sốt ruột ngắt lời ông ấy. "Tôi là phụ nữ đã có chồng. Ông đang nói cái gì vậy?"

Ông ấy phát tay:

"Đàn ông ở chỗ các cô, trông thì có vẻ rộng lượng, nhưng thực ra chẳng có chí tiến thủ gì cả. Cầm chút lương chết, hài lòng với công việc nhà nước, suốt ngày đặc ý vênh váo, tôi khinh thường bọn họ."

"Tôi cảm thấy với bản lĩnh của cô, sau này chắc chắn sẽ thành công, đến lúc đó hai vợ chồng cô mỗi người một ngả cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

Tôi bị lời ông ấy làm cho kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Ông ấy lại liếc tôi một cái:

"Chung thủy là một điều tốt, nhưng quá mức thì lại thành cố chấp. Nếu đi theo tôi, kể cả cô không muốn làm bà nội trợ, vẫn muốn ra ngoài gây dựng sự nghiệp, tôi cũng có thể giúp cô tiết kiệm mười năm phấn đấu."

"Cô cứ suy nghĩ kỹ đi, tôi đợi câu trả lời của cô."

Nói xong, ông ấy quay người lên xe, phóng đi như bay, biến mất không dấu vết. Chỉ còn lại tôi đứng ngây như phỗng.

Một lúc lâu sau, từ trong bóng tối phía xa có một người bước ra, giọng khàn khàn gọi tên tôi:

"Lâm Khê."

Là Ngô Cương.

Tôi vừa sốc vừa ngạc nhiên, không biết anh ta đã nghe được bao nhiêu trong cuộc đối thoại vừa rồi.

Từ trước đến nay, giữa tôi và lão Lý luôn giữ lễ, chưa từng vượt qua giới hạn. Ngoài quan hệ hợp tác, tôi thậm chí chưa từng nghĩ đến điều gì khác. Nhưng đúng vào lần duy nhất lão Lý xúc động nói ra những lời đó, lại bị Ngô Cương nghe thấy.

Hơn nữa, anh ta làm sao biết tôi làm việc ở đây? Anh ta biết từ khi nào? Tôi cảm thấy đầu mình ong ong, vô cùng choáng váng.

Tôi vội mời Ngô Cương vào trong nhà nói chuyện, anh ta thần thờ gật đầu, đi theo tôi vào. Trước tiên, tôi tìm cách trấn an Ngô Cương. Tôi thành khẩn nói với anh ta:

"Lão Lý về quê rồi, sẽ không quay lại nữa. Ông ấy chỉ nói linh tinh thôi, em và ông ấy chỉ có quan hệ hợp tác, chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ."

Nói xong, tôi lập tức mở phần mềm QQ của mình, kéo khung chat với lão Lý ra, trên đó tất cả đều bình thường. Ngô Cương nhìn rất lâu, sau khi ngẩng đầu lên, vành mắt đã đỏ hoe, vẻ mặt vừa kìm nén vừa uất ức.

Tôi lại nhanh chóng giải thích về chuyện tôi đổi công việc, bày tỏ suy nghĩ của mình, đồng thời tự kiểm điểm sâu sắc:

"Em đổi việc là một quyết định rất mạo hiểm, dù sao làm kế toán vật tư trong công trường cũng là công việc rất khó kiếm. Không bàn bạc trước với anh là em sai. Vì thế, em vẫn luôn căng thẳng, chỉ cho phép bản thân thành công, không được phép thất bại."

"Nhưng em không hối hận về quyết định này. Em hiểu rất rõ một điều: đời người, không tiến thì lùi."

"Khi bản thân nghỉ ngơi thư giãn, hài lòng với cuộc sống bình thường, thì luôn có người khác không ngừng nỗ lực, không ngừng phấn đấu."

Ngô Cương trầm ngâm rất lâu, rồi nhẹ nhàng gật đầu:

"Người xuất sắc đều có suy nghĩ như vậy. Là anh quá dễ dàng hài lòng với hiện tại rồi."

Nói xong, anh ta thở dài một hơi, cảm thán vô cùng, ánh mắt nhìn tôi tràn đầy sự tán thưởng, còn có chút tự ti. Tôi lắc đầu, nắm lấy tay anh ta:

"Là anh đã cho em một hậu phương vững chắc."

Sau đó, tôi nói thêm:

"Bây giờ em mới chỉ vừa bắt đầu, còn chưa nói đến xuất sắc gì đâu. Anh khen sớm quá rồi, em không chịu nổi đâu."

Anh ta trầm tư một lát, rồi nói với tôi:

"Anh cũng sẽ cố gắng trở nên xuất sắc, không để em coi thường anh. Anh hứa đấy. Anh tự hào về em, nhưng cũng sẽ không để em cảm thấy xấu hổ vì anh."

Thế là, quan hệ của chúng tôi tốt hơn trước rất nhiều.

Thấy không? Khi ấy, suy nghĩ của anh đơn giản đến thế. Anh chỉ không muốn tôi khinh thường anh. Nhưng sau này thì sao? Sau này, mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn.

Nhiều năm về sau, khi Ngô Cương ôm ấp phụ nữ khác trong tay, coi gia đình như quán trọ, coi hôn nhân như trò đùa, tôi lại nhớ về khoảnh khắc này.

Tôi có thể cảm nhận được rằng, những lời mà lão Lý đã kìm nén rất lâu rồi mới nói ra, tuyệt đối không phải là lời nói đùa. Khi còn trẻ, rõ ràng tôi cũng có thể dựa vào điều kiện của mình để chọn một con đường dễ đi hơn.

Tôi từ chối không chỉ vì cái gọi là k1ch thích của ngoại tình, mà tôi đã từ bỏ một chiếc thang giúp tôi trèo lên cao. Chỉ cần tôi hạ thấp tiêu chuẩn đạo đức một chút, thì tương lai tôi có thể bớt chịu rất nhiều cực khổ.

Cám dỗ bên ngoài hết lớp này đến lớp khác, nhưng tôi vẫn kiên trì giữ vững gia đình và nguyên tắc của mình.

Thế nên, khi Ngô Cương có tiền liên hư hỏng, dễ dàng vượt bỏ giới hạn đạo đức, tôi thực sự không thể hiểu nổi. Nghiêm túc ở bên một người cả đời, thực sự khó đến vậy sao?

Tôi không phải đã làm được rồi sao?

Tại sao đến lượt anh, anh lại không làm được chứ?

Chương 5: Chương 5

8.

Hôm lão Lý rời đi, Ngô Cương tình cờ đến tìm tôi. Tôi nhân cơ hội này dứt khoát nói thẳng mọi chuyện. Kể từ đó, tôi hoàn toàn giải thoát. Cứ phải giả vờ đi làm mỗi ngày cũng khiến tôi mệt mỏi vô cùng.

Sau đó, tôi đón em trai là Lâm Húc từ quê lên. Sau khi tốt nghiệp cao đẳng, cậu ấy xin được một công việc ở thị trấn nhỏ gần nhà. Nhưng lần này, tôi đưa cậu ấy đến để giúp tôi một tay. Cậu ấy trông coi cửa hàng, còn tôi thì ra công trường tìm khách hàng.

Tất cả tiền bạc đều dồn vào làm ăn, tôi chẳng có đồng dư nào để mua xe. Hồi mới bắt đầu, tôi đi gặp khách hàng bằng xe buýt. Xuống xe xong, thường phải đi bộ rất xa mới đến được công trường.

Gió táp, nắng đổ, có lúc đói lả, có khi phải đi cả ngày trời. Những ngày tháng ấy, tôi chỉ dựa vào ý chí để cầm cự. May mắn là tôi nắm chắc kiến thức nền tảng, kinh doanh không phải kiểu hứng lên là làm. Nhờ vậy, công việc dần dần khởi sắc.

Cho đến ngày tôi lấy được bằng lái, mua được chiếc xe đầu tiên, tôi đã khóc nức nở. Cuối cùng, tôi không cần phải dùng chân để đo đường nữa. Nhưng thực ra, cái khổ về thể xác không bằng nỗi khổ tinh thần.

So với những ngày tháng vất vả bươn chải, điều khiến tôi chán nản hơn cả chính là ánh mắt khinh miệt của người đời.

Mặc dù tôi đã có vài khách hàng quen thuộc, nhưng mỗi lần bước vào một công trường mới, tiếp xúc với khách hàng mới, tôi vẫn luôn bị xem thường, thậm chí có lần còn bị đuổi thẳng ra ngoài.

Thứ giúp tôi bám trụ được đến cùng, ngoài niềm tin, chẳng còn gì khác. Nhưng may mắn là, mọi cố gắng đều được đền đáp. Tôi biết mình đang đi đúng hướng, vì vậy tôi càng cố gắng hơn nữa.

Lúc đó, phó tổng giám đốc của một công ty xây dựng là ông Trương đặc biệt đánh giá cao tôi. Ông ấy bảo tôi rằng, ngành kinh doanh thiết bị cơ khí sớm muộn gì cũng đi xuống, vì các nhà sản xuất lớn đã trực tiếp tiếp cận thị trường. Thậm chí, những dự án nhỏ lẻ họ cũng không bỏ qua.

Ông ấy khuyên tôi nên chuyển sang kinh doanh gạch lát nền và vật liệu chống thấm. Hai lĩnh vực này chắc chắn sẽ được các nhà thầu phụ nhận thầu riêng. Mở một xưởng nhỏ để tự sản xuất, sau đó tự mình đấu thầu và thi công. Mô hình này vốn đầu tư ít, lợi nhuận cao, rào cản gia nhập thấp.

Cuối năm đó, em trai tôi đưa vợ chưa cưới về ra mắt gia đình. Nhân cơ hội này, tôi công bố kế hoạch của mình: em dâu trông coi cửa hàng, em trai tiếp tục chạy công trình, còn tôi sẽ dùng tiền kiếm được để mở nhà máy sản xuất gạch lát nền.

Lúc đó, nhu cầu lát gạch nền bùng nổ, nhưng khu vực này lại chưa có nhà máy sản xuất gạch, tất cả gạch đều phải nhập từ thành phố bên cạnh. Tôi đã chọn đúng thời điểm.

Lợi nhuận khủng khiếp. Người ta nói, để khởi nghiệp thành công, một người chỉ cần hai đến ba năm. Câu này quả không sai.

Sau khi kiếm được tiền, ngoài việc mở rộng nhà máy, nâng cấp thiết bị, tôi còn đầu tư vào mảng chống thấm. Lúc thực sự bước vào lĩnh vực này, tôi mới biết đây mới là "cây hái ra tiền" thực sự.

Thị trường lúc đó thiếu các sản phẩm chống thấm chất lượng cao. Hầu hết vật liệu chống thấm có trên thị trường đều yêu cầu bảo trì tốn kém, thậm chí còn bị trừ tiền bảo hành.

Về sau, khi gạch lát nền dần bị đào thải, vật liệu chống thấm vẫn giữ được vị thế. Khi trong tay tôi đã có một số vốn lớn, tôi bắt đầu đầu tư vào nghiên cứu phát triển vật liệu chống thấm.

Cho đến ngày tôi tự tay phá hủy công ty, tôi đã nắm trong tay một công thức sản xuất vật liệu chống thấm chính thành quả nghiên cứu của tôi và một giáo sư đại học.

Mà trong suốt khoảng thời gian đó, Ngô Cương bận rộn với thú vui chơi bởi trác táng, còn phải loay hoay giải quyết con riêng, chẳng thềm để mắt đến tôi, càng không biết tôi đã làm gì.

Vậy nên, sau khi ly hôn, công thức bí mật này chính là một trong những "vũ khí" giúp tôi quay lại thương trường.

9.

Về sau, có một chủ thầu quê nhà tìm đến em trai tôi, muốn hợp tác với chúng tôi để nhận thầu công trình. Lúc đó, tôi đã quá quen thuộc với công trường rồi. Chúng tôi thành lập đội xây dựng, lập công ty, chính thức kết nối với chủ đầu tư.

Chúng tôi không phải một tổ chức chấp vá, mà các nhân sự trụ cột về kỹ thuật, dự toán viên, công nhân thi công đều là những kỹ sư danh tiếng mà tôi đã âm thầm để mắt tới suốt những năm qua.

Tôi bỏ ra số tiền lớn để chiêu mộ họ, không chỉ nhằm đáp ứng yêu cầu về tư cách pháp nhân của doanh nghiệp xây dựng, mà còn để đảm bảo kỹ thuật vững chắc, khiến khách hàng hài lòng.

Ban đầu, tôi chỉ có thể xây vài tòa nhà thấp tầng. Sau khi kiếm được tiền, cơ hội và thử thách đồng thời ập đến, tôi có thể xây

cao ốc rồi, nhưng nguồn vốn trong tay lại không dư dả. Một căn trực tháp có thể thi công bốn tòa nhà cao tầng cùng lúc, nhưng tiền tôi có chỉ đủ để xây hai tòa.

Nếu chỉ xây hai tòa, thì sẽ gây lãng phí, vì chi phí thuê căn trực cũng không rẻ. Tôi nghiên rã, quyết định vay vốn để làm luôn cả bốn tòa. Nghĩa là tôi đang đánh cược, hoặc thành công, hoặc tiêu tan tất cả.

Chỉ cần chuỗi tài chính đứt gãy, tôi sẽ thất bại, và mọi nỗ lực trước đó sẽ trở thành công cốc. May thay, tôi bắt kịp thời kỳ phát triển nhanh nhất của nền kinh tế. Dựa vào cơn gió thời đại này, tôi đã thành công.

Chủ đầu tư vì muốn nhanh chóng thu hồi vốn, đã lấy một tòa nhà để trừ nợ cho tôi, chính là kiểu "nhận nhà để bù nợ" mà người ta vẫn hay nói.

Chương 6: Chương 6

Từ lúc ký hợp đồng đến khi tòa nhà chính thức đứng tên tôi, lại vừa hay trùng với giai đoạn giá nhà đất tăng chóng mặt. Tài sản trong tay tôi nhẩy vọt lên gấp nhiều lần, chữ số lên đến hàng trăm triệu.

Tôi có thể nhận thầu những dự án xây dựng quy mô lớn hơn nữa. Nhìn lại, đó là năm tôi vẻ vang nhất, cũng là bước ngoặt quan trọng trong sự nghiệp của tôi.

Hôm đó, tôi dẫn theo đoàn người đi thị sát công trường, một mẫu phế liệu xây dựng bất ngờ rơi xuống từ trên cao, đập trúng nón bảo hộ của tôi. Tôi ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tỉnh lại trong bệnh viện, tôi liền bắt gặp ánh mắt lo lắng của anh ta, đôi mắt đỏ hoe, tràn đầy căng thẳng.

Bệnh viện kết luận rằng đầu tôi có một bóng mờ, cần kiểm tra sâu hơn; khớp vai bị tổn thương; cánh tay bị gãy; các khớp xương toàn thân cũng bị trật, cần thời gian dài để phục hồi.

Bóng đêm dày đặc, đèn bệnh viện sáng rực. Bóng tôi phản chiếu rõ ràng trên khung cửa sổ, mặc đồ bệnh nhân, gương mặt nặng trĩu, thần sắc ảm đạm.

Chính ngày hôm đó, chúng tôi quyết định để anh ta tiếp quản công việc của tôi, còn tôi sẽ về nhà tĩnh dưỡng, đồng thời chuẩn bị mang thai.

Lúc đó, anh ta đã có chỗ đứng trong doanh nghiệp nhà nước, nhưng vị trí đó sao có thể so sánh với việc làm chủ một công ty xây dựng?

Tôi tung hoành bên ngoài, còn anh ta làm hậu phương vững chắc.

Tôi như tên lửa vút lên trời, anh ta nhìn thấy, trong ánh mắt tràn đầy chúc phúc nhưng cũng ẩn chứa khao khát. Tôi cảm nhận được sự không cam tâm của anh ta, nhưng anh ta không nói gì cả.

Sự cố lần này không phải ngẫu nhiên. Tôi thăng tiến quá nhanh, đã chặn đường kẻ khác. Anh ta cũng sẽ đối mặt với những nguy hiểm giống tôi. Hai vợ chồng tôi đã có một cuộc trò chuyện sâu sắc.

Tôi nói:

"Em muốn giao công ty cho anh. Bây giờ sau lưng em có hàng trăm anh em đang trông cậy vào em, chỉ có thể tiến lên chứ không thể lùi lại. Em cần một người có đủ năng lực để dẫn dắt họ, mà về khoản này, anh phù hợp hơn cả Lâm Húc. Nhưng rủi ro cũng rất lớn. Nếu anh không muốn, vậy thì để Lâm Húc đảm nhận."

Anh ta siết chặt tay tôi, mắt đỏ hoe, kiên định gật đầu:

"Em cứ yên tâm tĩnh dưỡng, anh nhất định không phụ lòng em."

Không phụ lòng tôi sao? Nhưng về sau, ngay cả tôi mà anh ta cũng phụ bạc...

Có lúc, nhớ lại lời thề ngày đó của anh ta, tôi cười đến mức rơi nước mắt.

Sau câu nói ấy, anh ta ghen ngào khó nói thành lời, dứt quãng mà bảo:

"Những năm qua, em đã chịu quá nhiều vất vả rồi. Là đàn ông mà lại sống dưới bóng vợ, anh cũng thấy khó chịu. Bây giờ đến lượt anh ra tay rồi, em cứ yên tâm. Anh sẽ làm cho công ty lớn mạnh, sẽ trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất."

"Anh biết nhiều người đang cười nhạo em, nói rằng phụ nữ như em lại dấn thân ra thương trường, họ ám chỉ rằng anh vô dụng. Kể từ hôm nay, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, để em được che chở dưới đôi cánh của anh."

Lúc đó tôi thế nào nhỉ? Tôi cảm động đến mức không thốt nên lời.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, thật đúng là cặn lời. Sau này, anh ta lại dành cả sự bảo bọc đó cho kẻ thứ ba và cả gia đình cô ta.

Nhờ dựa vào tôi mà anh ta leo lên những đỉnh cao hơn. Từ lúc ấy, anh ta chưa từng nghĩ đến việc chăm lo cho tôi nữa, vì anh ta cảm thấy tôi có thể tự lo cho mình.

Mà đôi mắt anh ta giờ đây đã thấy được nhiều thứ hơn, thế là không còn tôi trong đó nữa.

Thời thế thay đổi thật rồi.

10.

Tôi bắt đầu cuộc sống nửa nghỉ ngơi, nửa phục hồi. Sau giai đoạn điều trị ban đầu, tôi bước vào quá trình vật lý trị liệu kéo dài.

Sau đợt đầu tiên, bác sĩ khuyên tôi nên sinh hoạt như một người bình thường. Dù vận động nhiều khiến tôi khó chịu, nhưng tôi phải cố gắng chịu đựng. Tôi muốn đi du lịch để thư giãn. Ngô Cương hoàn toàn ủng hộ.

Hắn tiếp quản công việc rất nhanh, đúng chuẩn một tinh anh được doanh nghiệp lớn đào tạo. Cách quản lý của hắn bài bản, chi tiết và có khả năng thu phục lòng người hơn tôi rất nhiều. So với sự cẩn chu của hắn, phong cách điều hành của tôi đúng là mang chút hơi hướng "chợ búa". Nhưng dù sao, tôi vẫn mạnh hơn rất nhiều so với mấy ông chủ thầu ngoài kia.

Chính vì thế, công ty xây dựng của chúng tôi ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Sau khi trụ vững qua những trận chiến khốc liệt, thậm chí đâm máu với các đối thủ cạnh tranh, cuối cùng Ngô Cương cũng chính thức hòa nhập, trở thành một vị chủ tịch thực thụ. Đến cuối năm, khi chia cổ tức, hắn chẳng mua gì cho bản thân mà chỉ hỏi tôi muốn gì.

Tôi nói:

"Những năm qua, em nợ gia đình mình quá nhiều. Em muốn cải thiện cuộc sống của họ."

Không chút do dự, hắn mua cho bố mẹ tôi một căn nhà lớn, còn tặng tôi một đồng trang sức và hàng hiệu. Đối với em trai tôi, hắn cũng hào phóng chuẩn bị một món quà lớn, dù cậu ấy đã có cổ phần trong công ty.

Tôi chân thành nói với Ngô Cương:

"Trang sức và hàng hiệu thế này là đủ rồi, sau này anh đừng mua nữa. Mấy thứ này cũng chỉ để đối phó với các bữa tiệc thôi,

em có thể này là đủ dùng cả đời rồi. Anh ra ngoài xã giao nhiều, đáng ra nên mua cho anh thì hơn."

Hắn cảm động ôm chặt tôi vào lòng, giọng đầy xúc động:

"Có người vợ như em, anh còn mong gì hơn nữa?"

Tôi mỉm cười ôm lấy hắn, tim đập cùng một nhịp:

"Em chưa bao giờ quan tâm đến những thứ này. Mục tiêu của em là biển cả và bầu trời."

Hắn bật cười đến rung cả lồng ngực:

"Ý em là muốn có một chiếc du thuyền đúng không? Chỉ có du thuyền mới giúp em vừa ngắm được bầu trời, vừa chạm được đại dương."

Chúng tôi cùng phá lên cười. Khi ấy, có lẽ đó chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của chúng tôi.

Còn về sau? Không có về sau nữa.

Tôi không tiêu tiền, nhưng vẫn có kẻ khác tiêu giúp tôi, bằng chính mồ hôi và nước mắt của tôi, chúng tiêu xài thả ga vào những món xa xỉ.

Còn chiếc du thuyền kia, đúng là đã mua. Nhưng cả hai chúng tôi hiếm khi ra khơi cùng nhau. Khi ấy, khớp xương của tôi đã yếu, chỉ cần gió biển thổi qua là đau đến mức không đứng vững.

Nhưng chính chiếc du thuyền đó, nó không chứng kiến lời thề non hẹn biển của chúng tôi, mà lại là minh chứng cho sự trụy

lạc và sa đọa của Ngô Cương. Đến mức bao nhiêu người đàn bà đã bước lên đó, tôi cũng chẳng buồn đếm nữa.

Nhưng ở thời điểm đó, tôi vẫn nghĩ mình đã đưa ra một quyết định đúng đắn. Không chỉ giúp Ngô Cương ổn định vị trí chủ tịch, tôi còn hỗ trợ hẳn điều hành công ty, cân bằng các mối quan hệ và thu phục nhân tài.

Chương 7: Chương 7

Quan trọng nhất, hắn có thể kết giao với các ông lớn trong giới bất động sản.

Nói thật, ngành xây dựng vốn là thế giới của đàn ông. Một phụ nữ như tôi, nếu không muốn dùng nhan sắc để đổi lấy cơ hội, thì chỉ có thể bị gạt sang một bên.

Còn Ngô Cương thì khác. Quá trình làm việc trong doanh nghiệp nhà nước đã rèn giũa hắn trở thành một bậc thầy quan hệ.

Hắn lăn lộn giữa các buổi tiệc rượu, kết nối và thương thảo, thực sự đã mang về không ít dự án cho công ty. Dưới sự điều hành của hắn, quy mô công ty mở rộng chóng mặt, tài sản của chúng tôi cũng tăng lên nhanh chóng.

Vào ngày sinh nhật của Ngô Cương, cả gia đình chúng tôi quây quần bên nhau, nâng ly chúc mừng, cười nói rộn ràng. Mười năm vất vả, cuối cùng cũng gặt hái được thành công. Người thân, bạn bè đều mừng cho chúng tôi.

Tôi không ngờ, đó lại là lần cuối cùng chúng tôi cùng nhau vui vẻ trọn vẹn như vậy. Sau đó, chưa bao giờ chúng tôi còn có thể ngồi lại với nhau một cách hòa thuận như thế nữa.

Lúc ấy, tôi chỉ nghĩ rằng đó là một ngày bình thường.

Nhưng hóa ra, đó lại là khởi đầu của một bi kịch.

11.

Nếu nói về gây dựng sự nghiệp, tôi đi từ con số 0 đến 1, còn anh ta đi từ 1 đến 10. Nếu hỏi cái nào quan trọng hơn, thì đương nhiên là về trước. Nhưng rõ ràng, Ngô Cương không nghĩ như vậy.

Anh ta nhanh chóng trở nên kiêu ngạo. Anh ta cho rằng ngoài việc chịu khổ và gặp may ra, tôi chẳng còn gì đáng nói. Nhưng thực tế thì sao? Những năm qua, chỉ cần tôi đi sai một bước, thì đã chẳng có ngày hôm nay.

Con mắt tinh tường, trực giác nhạy bén, động lực mạnh mẽ, tất cả những điều đó, anh ta đều coi như vô hình.

Anh ta thậm chí còn xem thường Phó giám đốc Trương, người đã chính thức đưa tôi vào nghề. Có lần, trong một bữa tiệc, anh ta cười nhạo ông ấy:

"Bao nhiêu năm rồi, ngay cả vợ tôi cũng đã vươn lên, vậy mà ông vẫn chỉ là một phó giám đốc?"

Tôi nghe xong lập tức nổi giận với anh ta. Lúc đó anh ta vẫn còn chịu nghe tôi nói, biết mình sai nên mang theo quà cáp đến tận cửa xin lỗi, nhưng bị từ chối thẳng thừng. Anh ta nguyền rủa, chộp miệng vài cái rồi bỏ đi với dáng vẻ chẳng mấy quan tâm.

Mãi sau này tôi mới biết, hóa ra ông ấy chưa bao giờ tha thứ cho anh ta. Khi ấy, tôi vừa hay đến Vân Nam, một phần để thư giãn, một phần để khảo sát dự án. Tại đó, tôi uống thử một loại trà thảo mộc do dược nghiệp Vân Quý sản xuất và cảm thấy nó thật sự tuyệt vời. Tôi muốn trở thành đại lý của sản phẩm này.

Sau nhiều lần tiếp xúc, cuối cùng họ không đồng ý. Ngoài các điều kiện cứng như tiền đặt cọc, tiền ký quỹ, những thứ tôi đều đáp ứng được, họ còn yêu cầu tôi phải có ít nhất năm năm kinh nghiệm trong ngành hàng tiêu dùng nhanh.

Tôi suy nghĩ rất lâu và quyết định bắt đầu lại từ con số 0, chính thức bước chân vào ngành này. Không thể hợp tác với các nhà máy lớn, tôi bắt đầu từ việc làm đại lý cho những xưởng nhỏ hơn, tích lũy kinh nghiệm rồi sau đó quay lại tìm được nghiệp Vân Quý.

Đồng thời, tôi cũng ngay lập tức mua cổ phiếu của dược nghiệp Vân Quý, vì tôi tin tưởng vào sự phát triển của họ. Chỉ trong hơn một năm, giá cổ phiếu đã tăng gấp đôi.

Sau này nghĩ lại, tôi cảm thấy vô cùng chua xót. Dù đang trong thời gian điều trị bệnh, tôi vẫn không quên tạo ra giá trị cho gia đình, gia tăng tài sản.

Nhưng hóa ra, tất cả những điều đó chỉ là đang giúp Ngô Cương xây dựng cơ nghiệp cho kẻ thứ ba của anh ta mà thôi. So với anh ta, tôi không thể nào tiêu xài hoang phí bằng được.

12.

Lần đầu tiên nghe nói anh ta ngoại tình, tôi không thể tin nổi. Tôi nghĩ đó chỉ là những lời đồn vô căn cứ. Nhưng rồi một bức ảnh được gửi đến WeChat của tôi. Lúc đó, danh sách bạn bè WeChat của tôi rất dài, đến mức tôi thậm chí không nhớ nổi người gửi là ai.

Trong ảnh, một bữa tiệc rượu náo nhiệt. Một cô gái đáng người mảnh mai, ăn mặc thời thượng, đang ngồi trên đùi của Ngô Cương. Anh ta nhìn cô ta với ánh mắt si mê, gần như đắm đuối.

Tôi bật cười khinh bỉ. Chẳng qua chỉ là góc chụp thôi. Ngô Cương sẽ không phản bội tôi. Tôi biết giới kinh doanh đầy rẫy

những cảm dỗ, nhưng tôi tin anh ta. Vả lại, ai lại tốt bụng đến mức chủ động gửi tin cho tôi? Trên đời này làm gì có nhiều “Lôi Phong”* đến vậy?

Không ngờ, cái tát của sự thật đến quá nhanh.

Chẳng bao lâu sau, tôi lại nhận được một đoạn video. Chiếc xe việt dã dừng trên bãi biển miền nhiệt đới. Ngô Cương cùng một cô gái bước xuống xe. Anh ta hớn hở mở cốp sau, ân cần nhìn cô gái bên cạnh.

Cô ta che miệng, tròn mắt kinh ngạc.

Ống kính dần phóng lại gần. Trong cốp xe, hàng loạt bông hoa kiêu sa xếp thành một hình thù duy mỹ. Sắc hoa rực rỡ đến mức khiến người ta lóa mắt: tươi tắn, sặc sỡ, kiêu diễm, quyến rũ. Nhiều loài hoa đến mức tôi chưa từng thấy hay nghe qua bao giờ.

Cốp xe vừa bật mở, một quả pháo hoa bay vút lên trời.

Ngô Cương và cô gái cùng ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy mong đợi. Tiếng sóng biển đập dừ bên tai, hòa cùng ánh sáng lung linh giữa bầu trời đêm. Pháo hoa tàn lụi. Ngô Cương lại như ảo thuật, rút ra một bó hoa khác, trình trọng đưa cho cô gái.

Cô ta e thẹn nhận lấy, bàn tay trắng nõn tựa búp măng. Tôi cúi xuống nhìn đôi bàn tay mình. Thô ráp, nứt nẻ. Nếu không chăm sóc cẩn thận, mép móng sẽ xước ra, có thể làm rách cả lụa thượng hạng.

Đôi tay này đã từng cầm qua thép không gỉ, phụ kiện ống thép, khớp nối, cầu thang, vô số loại ốc vít. Nhưng chưa bao giờ chạm vào những bông hoa mong manh.

Chưa hết.

Cuối video, cô gái lật tìm giữa những cánh hoa, rút ra một chiếc nhẫn. Ngô Cương dịu dàng đeo lên tay cô ta, cô ta mừng rỡ nhảy cẫng lên. Tôi không thể ngờ rằng những lời thề non hẹn biển lại được dùng vào cái kiểu tình huống này.

Ngô Cương đúng là không biết liêm sỉ đến cực điểm.

Nỗi đau trong tôi lập tức bị cơn giận thay thế.

Tôi nhắn tin cho người đã gửi video: “Rốt cuộc cô là ai?”

Đối phương thành thật thú nhận. Hóa ra, cô ta chính là kẻ thứ ba. Còn người trong video kia là kẻ thứ tư. Tiểu tam tức giận vì bị thay thế, nên mới tố giác với chính thất là tôi.

Tôi nổi trận lôi đình, đặt ngay vé máy bay sớm nhất, bay thẳng đến chỗ cặp đôi đó. Nhưng bọn họ đã cao chạy xa bay. Cảnh tượng lãng mạn trên bãi biển cũng chính là hồi kết cho chuyến du hí của họ.

Tôi đứng trên bãi cát, nhìn những vỏ pháo hoa bị vứt bỏ, đen thui, méo mó, lăn lóc bên mép sóng. Chúng trông thật thảm hại, tựa như đang cười nhạo tôi.

Tôi giận đến cực hạn.

Tôi lại lên máy bay, trở về nhà.

Chương 8: Chương 8

13.

Vừa mở cửa, Ngô Cương đã từ bếp bước ra, trên tay bưng một bát canh bò nóng hổi.

Một màn “rửa tay nấu canh”, một hình mẫu “người chồng lý tưởng” quá hoàn hảo. Mới mấy tiếng đồng hồ trước, hắn còn đang quỳ dưới chân người đàn bà khác. Vậy mà lúc này, hắn có thể diễn vai “người đàn ông của gia đình” một cách tự nhiên đến thế.

Tôi tiến lên, tát thẳng vào mặt hắn.

Bất ngờ trước cú đánh, hắn loạn choạng lù lại. Bát canh rơi xuống đất, vỡ tan tành, nước canh bắn tung tóe khắp nơi. Hắn đỡ người ra, một lúc lâu không nói được lời nào. Tôi không buồn nhìn hắn, xoay người bước lên cầu thang.

Phía sau, hắn gọi theo, giọng đầy hoang mang: “Vợ ơi, có chuyện gì vậy?”

Tôi quay lại, chậm rãi bước xuống, đứng trước mặt hắn, nhẹ nhàng phủi đi mảnh vụn giấy dính trên tóc hắn. Trên đó vẫn còn phảng phất mùi thuốc pháo, dấu vết của màn bắn pháo hoa vừa rồi.

Tôi mở bàn tay, đặt mảnh giấy vào lòng bàn tay hắn, xòe ra trước mắt hắn. Mặt hắn lập tức biến sắc. Sau đó, hắn bắt đầu liên tục xin lỗi, liên tục thề thốt, liên tục bày tỏ sự hối hận.

“Vợ ơi, anh sai rồi, thật sự sai rồi! Anh sẽ thay đổi, nhất định sẽ thay đổi!”

Lúc nói câu đó, cả người hắn run rẩy, cứ như thể hắn không thể sống thiếu tôi.

Tôi thản nhiên đáp: “Được, vậy để tôi xử lý tiểu tam, anh đừng xen vào.”

Hắn chết sững, im lặng hồi lâu.

Sau cùng, hắn cất giọng khàn khàn: “Vợ ơi, chuyện này có thể bỏ qua được không? Sau này anh sẽ toàn tâm toàn ý chăm lo cho gia đình, anh sẽ đối xử tốt với em...”

Tôi nhìn hắn, lạnh lùng cười.

“Anh dựa vào đâu mà đòi tôi tin tưởng anh?”

Hắn như muốn khóc: “Vậy em muốn anh làm sao đây?”

Cơn căm hận cuộn trào trong lòng, nhưng tôi vẫn giữ giọng điềm nhiên:

“Anh phải thể hiện chút thành ý đi chứ.”

Hắn vội vàng gật đầu: “Em nói đi, anh sẽ làm theo.”

Tôi khẽ nhếch môi, giọng đầy giễu cợt: “Viết một bản cam kết, thừa nhận anh ngoại tình, tự mình sám hối.”

Tôi biết, tờ giấy này chỉ giúp tôi giành thêm chút lợi thế khi chia tài sản lúc ly hôn, nhưng không nhiều. Mà lúc này, tôi cũng chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn để bảo vệ bản thân.

Hắn nói: “Được, anh viết.”

Hắn viết từng chữ, còn tôi chậm rãi nói tiếp: “Cuối cùng, thêm một câu, nếu anh tái phạm, anh phải ra đi với hai bàn tay trắng.”

Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và khó tin. Hắn không chịu. Tôi khẽ gật đầu, hiểu rõ rồi. Thành ý của hắn cũng chỉ đến mức này, lời xin lỗi của hắn cũng có giới hạn. Hắn đã tính trước đường lui cho bản thân.

Hắn vô tình, thì đừng trách tôi vô nghĩa. Tôi quay người bước lên lầu.

Hắn vội vàng gọi tôi: “Vợ ơi, chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà. Em đừng đi, chúng ta nói chuyện lại đi.”

Tôi không để ý đến hắn.

Nhưng ngay sau đó, tôi chợt nghĩ, tôi thực sự muốn vội vã ly hôn thế này sao? Không. Tôi phải có kế hoạch, có sự chuẩn bị rồi mới rút lui.

Vậy nên, tôi xoay người lại, đối diện với hắn: “Vậy nếu anh còn tái phạm, anh định tự phạt mình thế nào?”

Hắn nắm chặt tay tôi, ánh mắt chân thành: “Vợ ơi, anh sẽ không tái phạm đâu.”

Tôi cười nhạt: “Chúng ta đang nói về một hợp đồng, nội dung là làm sao giữ vững cuộc hôn nhân này. Anh là bên có lỗi, vậy điều khoản phạt của anh là gì?”

Đến nước này rồi, hắn còn giả vờ chung tình làm gì?

Hắn im lặng một lúc lâu, rồi thăm dò: “Nếu anh còn tái phạm... khi ly hôn, em có thể lấy thêm một phần mười tài sản của anh?”

Tôi bật cười chế giễu: “Tôi có bằng chứng anh ngoại tình. Dù có ra tòa, tôi cũng có thể giành thêm phần đó.”

Hắn hơi biến sắc, rồi lại tiếp tục mặc cả: “Vậy thì hai phần?”

Tôi mất kiên nhẫn: “Một người đàn ông như anh, dây dưa cò kè thế này làm gì? Không có tự tin à? Nếu tái phạm, tôi lấy một nửa tài sản của anh khi ly hôn. Có dám lấy số tiền đó ra làm điều kiện không?”

Hắn do dự rất lâu. Nhưng để nhanh chóng xoa dịu tôi, hắn vẫn ký vào thỏa thuận.

Đây chỉ là bước đầu tiên. Tôi chỉ tạm thời chấp nhận thỏa thuận này. Bởi vì nếu hắn không chịu viết bản cam kết ban đầu, vậy thì với kẻ thứ ba, đừng trách tôi không khách khí.

Tôi cho người dạy dỗ ả một trận, làm ả mất mặt trước đám đông, khiến ả không còn đường làm mẫu. Nhưng vô ích.

Ả ta là dân chuyên nghiệp, biết cách đối phó với những người vợ chính thức như tôi, sức chịu đựng cực kỳ tốt. Bề ngoài có vẻ thảm hại. Có người còn gửi video cho tôi xem, trong đó, ả bị người ta túm tóc, bị mắng nhiếc nhục nhã, đầu không thể ngẩng lên nổi.

Nhưng ở cảnh cuối, ả vuốt tóc, mặt đầy bình thản, chẳng mảy may bận tâm.

Không có việc làm? Không sao.

Bởi vì hắn đã hoàn toàn nuôi ả. Hắn luôn miệng nói muốn thay đổi, tất cả chỉ là lời dối trá.

Hắn đã tính toán kỹ lưỡng. Hắn bằng lòng nhường tôi một nửa tài sản để ly hôn, vì biết rằng giữ tôi lại cũng có lợi. Bởi vì sự nghiệp không phải lúc nào cũng suôn sẻ. Nếu một ngày nào đó gặp khó khăn, tôi vẫn có thể vực hắn dậy.

Kết quả tốt nhất là tôi chấp nhận, nhắm mắt làm ngơ, để hắn mặc sức ngoại tình, trong khi hắn vẫn giữ được tôi và toàn bộ tài sản.

Còn kết quả tệ nhất? Là tôi không chịu nổi, chúng tôi ly hôn. Nhưng hắn đã có tiền, có kinh nghiệm, có quan hệ, đủ để làm lại từ đầu.

Dựa vào vai người khác để trèo cao, cách nào cũng nhẹ nhàng dễ dàng. Mà tôi, chỉ là bàn đạp cho hắn. Nghĩ đến đây, tôi càng thấy căm hận.

Trong giới những người vợ giàu có, ai cũng giữ liên lạc với nhau. Cũng chính nhờ họ, tôi mới biết được hồ ly tinh đó đã được hắn bao nuôi hoàn toàn. Tôi chỉ có duy nhất một điều để tự an ủi, từ giờ trở đi, tôi sẽ không còn bị hắn che mắt nữa.

Tôi sẽ nắm giữ toàn bộ thông tin trước tiên.

Thật thâm hiểm.

Một người vợ hợp pháp, vậy mà phải nhờ kẻ thứ ba tố giác để biết sự tồn tại của kẻ thứ tư. Mà kẻ đáng trách nhất, chính là hắn.

Tôi từng tin tưởng hắn đến vậy. Để rồi hắn lại dạy cho tôi một bài học đau đớn đến tận xương tủy.

Tôi sẽ không tha cho hắn.

Chương 9: Chương 9

14.

Lúc công ty tổ chức tiệc tất niên, Ngô Cương đang đứng trên sân khấu phát biểu, đây chính là sở trường của anh ta.

So với những kẻ từ tầng đáy bò lên như chúng tôi, anh ta có thể diễn thuyết xuất sắc mà không cần bản thảo. Dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang dội.

Nhưng chẳng bao lâu sau, đúng vào thời điểm bài phát biểu của Ngô Cương lên đến cao trào, bức màn hình lớn phía sau đột nhiên phát một đoạn video. Chính là cảnh anh ta và nhân tình lãng mạn bên bờ biển.

Ngô Cương đã nói đến phần cuối bài phát biểu, sắp sửa kết thúc, bỗng cảm thấy phản ứng của khán giả không đúng như mong đợi. Anh ta theo ánh mắt mọi người, quay đầu nhìn về phía sau.

Xem được một lúc, anh ta lặng lẽ quay lại, ánh mắt lập tức dừng trên người tôi. Không có cơn thịnh nộ bùng phát, cũng chẳng hề xấu hổ đến mức không dám đối diện. Trong mắt anh ta, sự phẫn nộ và oán trách sắc bén như mũi tên lao thẳng về phía tôi.

Tôi mỉm cười, bình thản nhìn mọi chuyện diễn ra. Tôi biết rất rõ, tôi và Ngô Cương đến đây là hoàn toàn trở mặt.

Anh ta sẽ không cảm thấy bản thân có lỗi, vì anh ta nghĩ mình xứng đáng có được những điều này. Anh ta chỉ trách tôi mà thôi.

Đó là vấn đề nhân phẩm, hoàn toàn khác với chuyện có thể chống lại cảm dỗ hay không.

Không khí náo nhiệt dưới khán đài lập tức trở nên im ắng đến đáng sợ. Không ai biết tiếp theo sẽ kết thúc ra sao. Tôi lặng lẽ ngồi yên tại chỗ, nhìn Ngô Cương đứng trên sân khấu, không thể bước xuống. Phải nói rằng, Ngô Cương đúng là có bản lĩnh, dưới trướng anh ta cũng toàn nhân tài.

Một phó tổng mới của công ty nghe nói là kiểu người khéo léo, giỏi đối nhân xử thế đã bước lên sân khấu ứng phó tình hình.

Anh ta cười tươi, vội vàng hòa giải: “Chúng ta cũng nên mời phu nhân nói vài lời, dù sao cô ấy mới là người đặt nền móng cho công ty. Nhờ có cô ấy, chúng ta mới có cơ hội tụ họp nơi đây.”

Ngụ ý là muốn tôi rộng lượng một chút, lấy đại cục làm trọng.

Tôi bước lên sân khấu, nhận lấy micro. Trong ranh giới giữa thật và giả, tôi đột nhiên nghẹn ngào.

Tôi nói: “Tôi nghĩ trong công ty này, nếu phải so về sự cống hiến và trách nhiệm, thì người đáng được nhận hoa và tràng pháo tay nhất, hẳn là tôi... chứ không phải một người phụ nữ mà tôi không hề quen biết.”

Nói xong, tôi mượn cơ xúc động không nói nên lời, liền bước xuống sân khấu. Thế là, tất cả mọi người đều hiểu rõ tôi và Ngô Cương đã hoàn toàn chấm dứt. Không thể cứu vãn.

Vị phó tổng đứng cạnh tôi cũng ngây người.

Anh ta không ngờ tôi lại dám đoạn tuyệt đến mức này.

Chuyện đến nước này, tôi đương nhiên muốn kéo Ngô Cương xuống khỏi vị trí chủ tịch hội đồng quản trị. Tôi không thể nói thẳng, chỉ có thể mượn cớ ghen tuông để làm một trận náo loạn. Chiêu này cao tay hơn nhiều so với việc trực tiếp ép hấn từ chức.

Có lẽ Ngô Cương không ngờ rằng, thực ra tôi cũng sợ ly hôn. Không phải vì tiếc nuôi hấn, mà vì tôi sợ hấn rời đi với số vốn và các mối quan hệ trong tay. Tôi đã vất vả gây dựng tất cả từ hai bàn tay trắng, đến khi gặt hái thành công, lại phải chia phần cho hấn?

Quá hời cho hấn rồi. Điều đó là không thể chấp nhận được. Dù hấn chỉ có thể mang theo một phần tư tài sản, tôi vẫn sợ hấn có thể dùng số vốn đó để vực dậy lần nữa.

Tôi không làm bàn đạp cho ai hết. Tôi chính là người như vậy đây.

Sau khi tôi làm loạn trong buổi tiệc cuối năm, Ngô Cương quả thực không còn cách nào để giữ vững vị trí của mình. Làm mất mặt vợ ngay giữa công ty, lại còn có em vợ nắm giữ cổ phần, hấn không trụ nổi lâu. Thế là hấn chủ động từ chức, nhường lại vị trí chủ tịch cho tôi.

Tôi cứ ngỡ mình đã thắng, nhưng ai ngờ Ngô Cương cũng không phải hạng xoàng. Vị trí này, tôi không ngồi yên được lâu đâu. Rất nhanh sau đó, tôi đã nhận ra.

Công ty bành trướng quá nhanh, có rất nhiều khách hàng tôi không quen biết, mà những đối tác này đều đã có quan hệ chặt chẽ với Ngô Cương từ trước. Giờ tôi tiến thoái lưỡng nan, khách hàng mới thì gây khó dễ, các cổ đông và nhân viên thì chờ xem tôi xoay xở ra sao. Mà các hợp đồng đều có thời hạn, tôi không thể giải quyết vấn đề trong một sớm một chiều.

Tôi nhận ra lần này mình đã tính sai một nước, bị hấn chơi một vố đau. Nhưng không sao, đường dài mới biết ngựa hay. Đúng lúc đó, Ngô Cương chìa ra một chiếc thang cho tôi bước xuống. Tôi cũng thuận nước đẩy thuyền, chấp nhận đề nghị của hấn.

Hấn quay lại làm chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng giám đốc tài chính do tôi đích thân bổ nhiệm. Điều này đồng nghĩa với việc tài chính công ty từ nay minh bạch hoàn toàn, hấn tiêu tiền cũng phải chịu sự kiểm soát. Nói cách khác, từ giờ hấn đừng mong vung tiền bao nuôi kẻ thứ ba nữa.

Đây là sự bảo đảm hấn dành cho tôi, cũng là chút thành ý duy nhất hấn có thể đưa ra.

Tạm thời, tôi rút về thế phòng thủ.

Nhưng đây chưa phải là hồi kết. Tôi đang tính bước tiếp theo.

16.

Ngô Cương thực sự đã ngoan ngoãn một thời gian.

Thật ra, hấn có ngoan hay không, tôi cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ cần đừng động đến tiền của tôi là được. Đợi tớ suy nghĩ xong bước tiếp theo rồi tính sau.

Còn về con người hấn, sau khi hiểu rõ, tôi cảm thấy dường như mình chưa từng thực sự biết hấn. Hấn chỉ là một kẻ xa lạ mà thôi.

Những năm tháng chúng tôi từng tốt đẹp bên nhau, hóa ra chỉ là một trò hề. Nhưng không sao, thế gian này chẳng phải là một sân khấu tạp nham sao? Ai mà chẳng gặp vài kẻ cặn bã chứ.

Sau đó, vợ của lão Tào đến khuyên tôi. Cô ấy khá thân với tôi, nói chuyện cũng rất chân thành.

Cô ấy bảo:

“Cậu nhìn thì có vẻ hả dạ, nhưng cậu làm thế là khiến đàn ông không còn cảm giác tội lỗi nữa.”

“Phụ nữ chúng ta, có một người chồng giỏi giang bên cạnh thì phải biết cách thả dây như thả điều, lúc chùng lúc căng, có thể mới giữ được lâu dài.”

Rồi cô ấy như sực nhớ ra điều gì đó, chợt tỉnh ngộ:

“À, cậu không giống bọn mình, nhà cậu là do chính cậu gây dựng từ hai bàn tay trắng, thế nên cậu không cam lòng cũng là điều dễ hiểu.”

Ngập ngừng một lát, cô ấy lại nói tiếp:

“Nhưng mà này, dù gì cậu cũng phải nghĩ cho đứa con riêng chứ? Đừng để đến lúc cậu còn chưa có con, mà bên kia con trai đã chạy lon ton rồi.”

Tôi sửng người, khó hiểu hỏi:

“Con riêng gì cơ?”

Theo những gì tôi biết, đám người mẫu trẻ này, nói nghe hoa mỹ thì là người mẫu, thực chất chỉ là mấy kẻ vô danh chuyên làm kẻ thứ ba. Những người mẫu thực sự không thèm làm mấy chuyện này đâu.

Bọn họ đều có những chiêu trò riêng, gặp chính thất kiểu liều mạng như tó, không moi được lợi ích gì thì sẽ lấy chút tiền bạc rồi rút lui ngay, tuyệt đối không dây dưa.

Nhưng cô ấy nhìn thẳng vào tôi, thấy tôi ngỡ ngàng, lại hỏi:

“Cậu thực sự không biết à?”

Chương 10: Chương 10

Tôi lắc đầu. Cô ấy lập tức thở dài:

“Cái cô thủ quỹ ở tập đoàn nhà cậu đó, tên là Trịnh Hân Oánh, chẳng phải có chút họ hàng xa với cậu sao? Bây giờ trở thành thư ký riêng của chồng cậu rồi đấy. Mà thư ký cái gì chứ, có việc thì là thư ký, không có việc thì là cái khác. Cậu còn không hiểu sao?”

Lòng tôi vốn đã nguội lạnh, giờ lại càng thêm giá buốt.

Mẹ của Trịnh Hân Oánh và mẹ tôi là chị em họ, nhưng đến đời tôi thì quan hệ huyết thống đã xa lắm rồi, bình thường cũng chẳng qua lại gì nhiều.

Mấy năm trước, mẹ cô ta tìm đến nhà tôi, nước mắt giàn giụa kể về cuộc sống khó khăn:

“Con bé Hân Oánh nó không có bằng cấp, tìm mãi chẳng có công việc gì, cứ ở nhà mãi như thế này thì làm sao mà có ai chịu lấy?”

Bà ấy suýt nữa thì quỳ xuống trước mặt mẹ tôi. Mẹ tớ hết lời xin tôi giúp đỡ, cuối cùng tôi cũng đồng ý.

Đối mặt với cô ta, một kẻ chẳng thể tồn tại nổi trong xã hội, tôi đích thân sắp xếp cho đi học một khóa kế toán, lấy được chứng chỉ hành nghề rồi mới nhận vào làm. Khi đó, tôi còn nói với mẹ cô ta:

“Dì ạ, bây giờ Hân Oánh đã có một nghề trong tay, ở chỗ con cũng coi như có kinh nghiệm làm việc, sau này có thể tự lập rồi, dì yên tâm nhé!”

Một người không có năng lực sinh tồn, chính là do tôi đã nâng đỡ lên. Khi biết tôi đã sắp xếp ổn thỏa, mẹ cô ta quỳ xuống cảm tạ ngay trước mặt tôi.

Vậy mà bây giờ thì sao? Cũng học được cách đâm sau lưng tôi rồi sao?

Thật không hiểu nổi, tại sao có những người lại xem đúng sai nhẹ như vậy, ân nghĩa bị họ vứt đi một cách dễ dàng đến thế?

17.

Tôi nhanh chóng tìm ra động tĩnh của Trịnh Hân Oánh.

Công ty nhận mấy căn biệt thự từ chủ đầu tư để trừ nợ. Biệt thự là loại tài sản khó thanh khoản, bị giữ lại một thời gian dài. Quyền sở hữu vẫn thuộc về công ty, không dễ dàng chuyển nhượng, nhưng không ai nói là không được ở.

Trong số các đối tác của chúng tôi có một công ty nội thất. Ngô Cương đã dùng lợi ích trao đổi, nhờ họ giúp trang hoàng biệt thự, sau đó lại bù đắp lợi ích ở nơi khác. Cuối cùng, anh ta dùng chính tiền lương của mình để nuôi Trịnh Hân Oánh.

Thủ đoạn cao tay thật. Đến tôi cũng phải bội phục.

Tôi lại tìm hiểu cách mà Trịnh Hân oánh tiếp cận Ngô Cương, cố gắng hiểu rõ đối phương. Thực tế là từ khi quanh Ngô Cương không ngừng xuất hiện phụ nữ, cô ta cũng động lòng. Vì vậy, cô ta chủ động lại gần anh ta.

Ngô Cương là một trong số ít những người giàu mà cô ta có thể tiếp cận được. Mà người đưa anh ta đến trước mặt cô ta, chính là

tôi.

Nghe nói, có một thời gian, Trịnh Hân Oánh không hề mặc đồ công sở. Vì có quan hệ với tôi, nên quản lý cũng mắt nhắm mắt mở, không nói gì.

Mùa hè, bất kể mưa hay nắng, cô ta đều mặc váy voan lụa, vạt váy chỉ che nửa đùi. Điều hòa thổi qua, lớp váy khẽ lay động, mơ hồ để lộ phần còn lại. Đôi khi, chỉ cần một cơn gió nhẹ, cảnh tượng bên trong sẽ hiện ra trong chớp mắt. Cứ thế lượn lờ trước mặt Ngô Cương, chẳng mấy chốc anh ta đã cắn câu.

Nhưng lúc đó, phụ nữ xung quanh Ngô Cương toàn là mỹ nhân chân dài, da trắng như ngọc. So với họ, Trịnh Hân Oánh chẳng là gì. Ngoài mặt dày ra thì cô ta không có gì nổi bật.

Trong dàn phụ nữ phía sau Ngô Cương, cô ta chỉ là một người có cũng được, không có cũng chẳng sao. Ban đầu, anh ta cũng chẳng coi cô ta là gì, ngủ một lần là xong chuyện. Nhưng chính tôi đã giúp cô ta chiếm được vị trí độc tôn.

Tôi đuổi hết những người phụ nữ khác xung quanh Ngô Cương, chỉ để lại một mình cô ta. Điều này giúp cô ta có cơ hội thể hiện. Cô ta xuất hiện đúng lúc Ngô Cương bị tôi chèn ép đến thảm hại, nhẹ nhàng an ủi cảm xúc, cho anh ta chút thể diện đàn ông.

Điều đó khiến vị trí của cô ta trong lòng Ngô Cương được nâng cao đáng kể. Cuối cùng, anh ta sẵn sàng tặng cô ta một căn nhà, sẵn sàng sống như vợ chồng, thậm chí có con với cô ta.

Một lần, tôi tình cờ gặp Ngô Cương đưa Trịnh Hân Oánh đến một bữa tiệc. Đứng ngoài cửa phòng, tôi nghe thấy giọng cô ta nói đầy đắc ý:

“Anh cũng rất mệt mà, áp lực lớn như thế, thư giãn một chút thì sao chứ? Quản chặt như vậy, có giỏi thì tự mình làm đi.”

“Chị ấy có cái tính đấy, đến cả em là em gái mà còn thấy chướng mắt. Có người phụ nữ nào lại như chị ấy không chứ? Suốt ngày gây chuyện với chồng mình, vậy thì chị ấy được lợi gì?”

“Theo em thấy, có chuyện thì đóng cửa bảo nhau, cần gì làm âm ỉ cho thiên hạ biết?”

“Anh tôn trọng chị ấy, nhưng chị ấy không biết điều, càng tôn trọng thì càng làm mình làm mất.”

Cô ta vừa nói xong, bên trong vang lên một trận cười.

Giọng Ngô Cương lười nhác, mang theo chút ngả ngớn: “Tôi thích con gái trẻ trung xinh đẹp, ai bảo cô ta là bà thím làm tôi chán ngán chứ? Tôi biết làm sao được đây.”

Anh ta đưa tay vuốt v3 Trịnh Hân Oánh, cười nói tiếp: “Oánh Oánh cũng không phải đại mỹ nhân gì, nhưng có khí chất phụ nữ, lại biết điều. Tôi thấy cũng đủ rồi. Nếu vợ tôi có một nửa sự dịu dàng của Oánh Oánh, tôi cũng chẳng đến mức cãi vã với cô ta.”

Trịnh Hân Oánh bị anh ta sờ mặt trước mặt bao nhiêu người, làm bộ then thùng, nũng nịu gọi một tiếng: “Anh.”

Tôi đẩy cửa bước vào. Cô ta hoảng hốt bật dậy, rồi nhận ra có gì đó không ổn, lại cứng đờ ngồi xuống. Ngô Cương thấy tôi, sắc mặt lập tức trầm xuống, toàn thân căng thẳng đề phòng.

Tôi đi đến trước mặt Trịnh Hân Oánh, giáng thẳng một cái bạt tai. Cô ta lập tức đỏ mắt, nước mắt trào ra. Ngô Cương đột nhiên đứng bật dậy, ghé cạo vào sàn tạo ra âm thanh chói tai.

“Cô làm gì vậy?” Anh ta trừng mắt quát lên.

Anh ta nắm lấy cổ tay tôi, ngăn tôi ra tay lần nữa. Tôi hất mạnh tay, anh ta vội kéo Trịnh Hân Oánh ra sau lưng.

Nhưng tôi không định đánh thêm, chỉ thản nhiên nói lớn: “Tôi đến để sửa lại cách xưng hô. Cô ta là em họ xa của tôi, phải gọi anh là anh rể, chứ không phải anh trai. Không biết gọi thì đáng bị đánh.”

Ngô Cương im lặng.

Tôi tiếp tục: “Cô ta cầu xin tôi cho một công việc. Nhưng cô ta chẳng biết làm gì cả. Tôi đã bỏ tiền cho cô ta đi học kế toán, rồi sắp xếp cô ta làm thủ quỹ. Nhưng tôi nghe nói cô ta học chẳng ra gì, toàn làm phiền đồng nghiệp. Tôi đánh cô ta, anh nói xem có đáng không?”

Tôi lại nói tiếp: “Tôi cho cô ta cơ hội học hành, kiếm tiền bằng năng lực. Nhưng cô ta chẳng học được gì, chỉ biết dụ dỗ đàn ông, lại còn lấy oán báo ơn. Đây là hành vi của con người sao? Loại người như thế không đáng bị đánh sao?”

“Cô...!” Ngô Cương tức giận đến đỏ bừng mặt. Phía sau, Trịnh Hân Oánh đã òa khóc.

Tôi lạnh lùng nói tiếp: “Anh có thể nói tôi không tốt, nhưng anh không đủ tư cách để đánh giá tôi. Đừng có mở miệng bắn thủ của anh ra mà bình phẩm về tôi nữa.”

Chương 11: Chương 11

18.

Tôi nhanh chóng trở về nhà. Bố mẹ đã được tôi đón về ở bên cạnh, lúc này hẳn là đã biết mọi chuyện. Mẹ tôi đang ngủ, còn bố gọi tôi ra một góc nói chuyện:

"Con nghe này, đừng vội nổi nóng. Hôm trước, dì con gọi mẹ con ra ngoài, bảo rằng con rể mua cho con bé Hân Oánh một căn biệt thự, trang trí lộng lẫy vô cùng, còn rủ mẹ con đến xem."

"Nhà họ bây giờ hãnh diện lắm, nói năng thật khó nghe. Nói rằng con không giữ nổi đàn ông, vẫn là Hân oánh có bản lĩnh hơn."

"Con nói xem, chúng ta cũng chỉ là những người bình thường, sao lại giống như đang diễn kịch thế này chứ?"

Bố thở dài rồi nói tiếp:

"Mẹ con bị họ chọc tức đến phát bệnh, huyết áp tăng cao, cứ nói là lỗi của bà ấy, là bà ấy dẫn sói vào nhà."

Tôi vội vàng an ủi bố:

"Bố nói với mẹ rằng Ngô Cương không phải hạng người tốt đẹp gì. Hân Oánh cũng chẳng biết đã xếp hàng thứ bao nhiêu rồi."

Chỉ cần con muốn, bất cứ lúc nào con cũng có thể khiến cô ta thân bại danh liệt. Chỉ là con lười quan tâm thôi, con đã có sắp xếp cả rồi, bố mẹ cứ yên tâm."

Bố mẹ tôi từ trước đến nay luôn dựa vào tôi, nghe vậy, bố gật đầu:

"Bố với mẹ sẽ chăm sóc lẫn nhau. Chỉ là con, con phải cẩn thận... phải biết từ bỏ thì mới có thể sống tốt được. Dù có ra sao, con vẫn còn có chúng ta, còn có em trai con."

Tôi gật đầu:

"Con hiểu."

Tôi đẩy cửa phòng mẹ. Bà đang co người ngủ trên giường, đắp một tấm chăn cũ kỹ với hoa văn lỗi thời. Cả đời bà tiết kiệm, chẳng nỡ thay đồ mới bao giờ. Chắc hẳn khi nhìn thấy sự xa hoa của căn biệt thự kia, trong lòng bà đã bị đả kích rất lớn.

Lúc này, mái tóc bà đã bạc trắng, lông mày cau chặt, dường như đang có tâm sự. Ngày hôm đó, khi bị kéo đi tham quan căn biệt thự kia, có lẽ đã trở thành cơn ác mộng ám ảnh suốt đời bà.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy trống rỗng, trong đầu chỉ toàn là khoảng không. Chính vào khoảnh khắc đó, tôi hạ quyết tâm phải khiến công ty sụp đổ, để đôi cậu nam nữ kia trắng tay, tay trắng lại hoàn trắng tay.

Dù có phải đánh đổi tất cả, tôi cũng không tiếc!

Vậy là mới có màn tôi khiến công ty phá sản trước đó.

Trước đây, khi ngao du khắp nơi, tôi từng đến châu Phi và nhận thấy nơi đó có rất nhiều cơ hội, thế là tôi mở công ty bên đó dưới danh nghĩa em trai mình.

Đôi khi, để xoa dịu tôi, Ngô Cương sẽ lấy danh nghĩa tặng tiền mà chuyển khoản cho em trai tôi. Đôi khi, em tôi lại bán bớt cổ phần công ty để rút tiền từ chỗ Ngô Cương.

Thế nên hiện tại, tôi và em trai lại cùng nhau kiếm tiền ở châu Phi, chủ yếu là buôn bán khai thác khoáng sản, hoàn toàn không còn dính dáng gì đến Ngô Cương nữa.

Năng lực của Lâm Húc có hạn, nên thường xuyên cần tôi điều hành từ xa. Hôm đó, tôi và cậu ấy lại đang bàn bạc sôi nổi trên mạng thì bệnh viện gọi điện tới.

Ngô Cương đã tỉnh lại.

Tôi hơi ngạc nhiên.

Mất vài giây sau tôi mới phản ứng lại, tôi vẫn là vợ hợp pháp của anh ta, Ngô Cương tỉnh lại thì việc đầu tiên bệnh viện làm chính là thông báo cho tôi.

Tôi đang trên đường đến phòng bệnh của Ngô Cương thì bất ngờ chạm mặt một nhóm bác sĩ đang dẫn Trịnh Hân Oánh vào văn phòng của họ. Tôi không muốn chào hỏi, nhưng vị bác sĩ đi đầu đã nhận ra tôi.

Ông ta do dự gọi tôi:

"Cô... có phải là mẹ của con trai Ngô Cương, là người nhà của anh ta không?"

Tôi chỉ vào Trịnh Hân Oánh:

"Đây mới là mẹ của con anh ta, là người nhà của anh ta."

Trịnh Hân Oánh cũng không phủ nhận, cô ta còn nhìn tôi với vẻ hả hê:

"Chuyện tốt do cô gây ra, tôi đã nói hết với anh Ngô rồi, anh ấy sẽ không để cô được yên đâu."

Tôi không nhịn được nữa, cuối cùng vẫn bật cười. Vị bác sĩ nhú mày nhìn tôi đầy nghi hoặc, cuối cùng không nói gì thêm, chỉ dẫn Trịnh Hân Oánh rời đi.

20.

Tôi luôn đi giày đế bằng, nên khi bước đến cửa phòng bệnh của Ngô Cương, tiếng bước chân cũng không hề lớn.

Anh ta ngồi trên mép giường, hai chân đặt xuống đất, đầu cúi thấp, không nhìn rõ biểu cảm. Chỉ thấy mái tóc anh ta bù xù, hai bàn tay trống rỗng giơ ra trước mặt, chăm chú nhìn như thể muốn tìm ra điều gì đó.

Mất một lúc lâu anh ta mới phát giác ra sự hiện diện của tôi, ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhưng cố chấp, bốn mắt giao nhau. Một lát sau, anh ta mới phản ứng lại, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn tôi như nhìn thấy một con quái vật.

Miệng anh ta phát ra một tiếng nghẹn ngào, rồi như một con thú hoang lao về phía tôi. Nhưng anh ta chỉ bắt được khoảng không, loạng choạng ngã nhào xuống giường, trông vô cùng chật vật.

Trên tay anh ta còn đang truyền dịch, cú ngã làm kim tiêm tuột ra, máu nhanh chóng loang ra ga giường, trông vô cùng chói mắt.

Giữa khung cảnh hỗn loạn ấy, tôi chỉ bình thản mỉm cười.

"Anh biết cả rồi à? Cũng tốt, đỡ mất công tôi phải giải thích."

"Chính là như những gì anh nghe được đấy. Công ty không còn nữa. Anh sa cơ lỡ vận rồi. Cuộc đời thăng trầm thế này, có k1ch thích không?"

"Thật ra nghĩ thoáng một chút thì cũng chẳng sao, đến với đời bằng hai bàn tay trắng, giờ lại trắng tay rồi đi, có gì đâu mà tiếc?"

Anh ta càng thêm kích động, dấm mạnh xuống đệm giường. Tôi chẳng buồn nhìn nữa, quay người định rời đi.

"Tìm thời gian làm thủ tục ly hôn đi."

Anh ta đột nhiên ngẩng đầu, hỏi tôi một câu: "Cô rốt cuộc muốn gì?"

"Sao anh hỏi câu này kỳ lạ thế? Tôi muốn gì à? Tôi hao tâm tổn trí chỉ vì muốn vừa ly hôn vừa khiến anh tay trắng mà thôi." Tôi cảm thấy câu hỏi của anh ta thật dư thừa.

"Nhưng chính cô cũng chẳng còn gì nữa!" Trong cơn tức giận, anh ta vẫn không giấu nổi sự khó hiểu.

"Tôi à? Tôi chỉ muốn tìm niềm vui thôi." Tôi cười khẩy.

"Tôi không yêu tiền, tôi yêu sự công bằng."

"Tôi mất tiền, nhưng tôi đạt được chiến thắng tinh thần." Tôi vừa nói những lời hài hước vừa nhìn anh ta bằng ánh mắt tràn đầy ác ý.

"Anh dựa vào tôi để leo lên, rồi lại quay ra chà đạp tôi. Tôi việc gì phải thành toàn giúp anh?"

"Nói cho anh biết, anh đã tiêu hao tuổi trẻ của tôi, hủy hoại ước mơ của tôi, lừa dối cả cuộc đời tôi. Anh làm nhiều chuyện thất đức như vậy, đây chính là báo ứng của anh." Tôi nghiến răng nói từng chữ.

Nói xong, tôi không thèm nhìn anh ta thêm lần nào nữa, quay đầu bỏ đi.

Chương 12: Chương 12

Chuyện bệnh tình của anh ta, cứ để trời quyết định. Tôi không có chút hứng thú nào để quan tâm.

"Cô quay lại đây! Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không ly hôn đâu! Tôi sẽ dây dưa đến cùng có chết thì phải cùng chết!" Phía sau vang lên tiếng anh ta rít gào đầy căm hận.

Tôi ghét nhất cái kiểu ác nhân còn tỏ vẻ thua thiệt của anh ta, bèn quay lại, đứng cách anh ta một khoảng không xa không gần.

"Mù luật à. Anh ngoại tình có đầy đủ bằng chứng, nhiều đến mức đêm không xuể, hoàn toàn chứng minh hôn nhân của chúng ta đã tan vỡ. Chỉ cần tôi đệ đơn kiện, tòa án sẽ nhanh chóng xử lý hôn."

Tôi tiếp tục đâm thêm một nhát dao:

"Hơn nữa, nhân lúc tôi còn chưa đổi ý, anh nên nhanh chóng ký đơn ly hôn đi, bớt lảm lời. Nếu không, tôi sẽ cho luật sư thu thập thêm bằng chứng về tội kết hôn trái phép của anh. Căn biệt thự kia, trong giấy đăng ký tài sản của anh và Trịnh Hân Oánh đã điền quan hệ hai người là vợ chồng đấy."

"Đợi đến khi tôi có đủ bằng chứng, anh chắc chắn sẽ không sống yên đâu."

Nói xong, tôi nhìn chăm chăm vào anh ta, ánh mắt như muốn khoét thủng một lỗ trên người anh ta. Anh ta cũng nhìn tôi với

ánh mắt độc ác.

Hai lần giằng co, cuối cùng, vẫn là anh ta thua.

Anh ta né tránh ánh mắt tôi, không dám đối diện nữa.

21.

Ngày ký thỏa thuận ly hôn, Ngô Cương đã bình tĩnh hơn nhiều. Hiện tại, tài sản của chúng tôi còn tám trăm vạn tệ, nếu chia theo cách thông thường, tôi nhận bốn trăm năm mươi vạn, anh ta nhận ba trăm năm mươi vạn.

Anh ta là người có lỗi, chia ít hơn một chút cũng là hợp lý. Tôi đã nói rõ ràng với anh ta:

“Ba trăm năm mươi vạn cũng không phải ít, đủ để anh làm cả đời ở doanh nghiệp nhà nước rồi. Anh thấy đấy, dù anh phản bội tôi thế nào, tôi vẫn không bạc đãi anh. Anh từ doanh nghiệp nhà nước nhảy ra đầu quân cho tôi, dù anh đã mắc bao nhiêu sai lầm, tôi cũng chỉ đưa anh quay trở lại điểm xuất phát mà thôi. Còn sau này anh sống ra sao, tôi không quan tâm.”

Anh ta hơn ba mươi tuổi, còn hai mươi mấy năm nữa là đến tuổi nghỉ hưu. Khi rời khỏi doanh nghiệp nhà nước, anh ta cũng chỉ là một lãnh đạo nhỏ, nhân mạch hạn chế, thăng tiến ở đó cũng chậm, nên với anh ta mà nói, ba trăm năm mươi vạn đủ để mua đứt nửa đời sau của sự nghiệp rồi.

Ban đầu, tôi định tiêu hết sạch tài sản, không để lại một xu. Nhưng vì quy mô tài sản quá lớn, trong thời gian ngắn tôi không thể kiểm soát chính xác được. Nếu tiêu quá đà mà rơi vào cảnh nợ nần thì không ổn. Sau khi cân nhắc, tôi quyết định giữ lại một khoản tiền, để tương lai có thể chủ động hơn.

Cuối cùng, tôi tổng kết lại:

“Tôi là người có nguyên tắc. Làm việc gì cũng có đầu có đuôi. Từ khi chúng ta ở bên nhau đến nay, tôi chưa từng có lỗi với anh. Nhưng anh thử nghĩ xem, từng chuyện từng chuyện một, anh có lỗi với tôi bao nhiêu?”

Thực tế, tôi đã để lại cho anh ta một chút tiền, nhưng nếu không làm vậy, tôi cũng chẳng còn gì, điều đó không tốt cho tương lai của tôi.

Sau khi ký xong thỏa thuận ly hôn, anh ta cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mông lung, không biết đang nghĩ gì. Nghe tôi nói xong, cuối cùng anh ta quay đầu lại nhìn tôi:

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ ly hôn với em. Em có thể hỏi Hân Oánh, tôi chưa bao giờ nói rằng mình sẽ ly hôn để cưới cô ta! Chưa bao giờ!”

Tôi bật cười:

“Sao? Không ly hôn là ân huệ anh ban cho tôi à? Không ly hôn thì anh là người đàn ông tốt sao? Tôi chẳng lẽ không xứng đáng có một cuộc hôn nhân tốt đẹp sao?”

Anh ta lập tức câm lặng.

22.

Sau khi chính thức ly hôn, tôi mới có thể toàn tâm toàn ý lo cho sự nghiệp của mình.

Tôi liên hệ lại với các khách hàng cũ, đề nghị nhận thầu hạng mục chống thấm của họ. Ban đầu, họ cứ ậm ừ không cho tôi câu

trả lời chắc chắn. Nhưng tôi có trong tay một công thức chống thấm mới, nên rất tự tin.

Tôi đưa ra điều kiện mà họ không thể từ chối: Tăng quỹ bảo hành từ 10% lên 25%, đảm bảo không thấm nước trong năm năm, thêm năm năm tiếp theo bảo trì miễn phí. Nếu không, tôi sẽ bị trừ vào quỹ bảo hành.

Ngày ký hợp đồng, khi từ văn phòng khách hàng đi ra, thấy còn sớm, tôi dự định ghé tòa nhà bên cạnh để tìm khách hàng mới. Vừa ra khỏi thang máy vài bước, tôi tình cờ thấy Ngô Cương đang tranh cãi với lễ tân của công ty đó.

Lễ tân bực bội nói:

“Tôi đã nói rồi, dù anh có đến bao nhiêu lần cũng vô ích. Nếu không có sự sắp xếp của Tổng giám đốc Tôn, không đặt lịch trước, tôi chắc chắn không thể để anh vào.”

Nói xong, ánh mắt cô ấy lướt qua Ngô Cương, ánh nhìn đầy khinh thường và chán ghét. Ngô Cương vốn định tranh luận thêm, nhưng đột nhiên xẹp xuống, cả người như quả bóng xì hơi, mất hết khí thế.

So với nửa năm trước, tình cảnh của anh ta khác một trời một vực. Thấy tôi đến, anh ta giật mình. Sợ tôi nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình, anh ta vội vàng bỏ đi.

Lễ tân thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn tôi, rồi nói với giọng bào chữa:

“Người này mặt dày quá, nói thế nào cũng không chịu nghe. Mời chị đi theo tôi, phòng tiếp khách đã sắp xếp xong rồi.”

Tổng giám đốc Tôn đích thân tiếp đón tôi:

“Nghe nói vật liệu chống thấm bên cô rất tốt, bên tôi đang có một dự án lớn. Nhưng trước mắt, cô có thể thử nghiệm trên một vài dự án nhỏ trước được không?”

Tôi lập tức đồng ý.

Rời văn phòng khách hàng mới với tâm trạng đặc ý, tôi nhận được một cuộc gọi quan trọng. Tôi không vội đi ngay, tìm một góc ít người qua lại để nghe điện thoại. Trong khi lắng nghe đối phương nói, tôi vô tình nhìn thấy Ngô Cương đang ngồi xỏm ở góc xa, rầm rút khóc.

Tiếng khóc không lớn, nhưng ngực anh ta run lên từng hồi. Trông còn bi thương hơn cả tiếng gào khóc. Đầu dây bên kia thấy tôi im lặng quá lâu, tưởng tín hiệu có vấn đề, liền liên tục gọi:

“Alo? Alo?”

Giọng nói quá to, cuối cùng cũng khiến Ngô Cương giật mình.

Anh ta ngẩng đầu, thấy tôi, lập tức hoảng hốt. Không thể tiếp tục che giấu, anh ta vội vàng lau nước mắt, định bỏ chạy. Nhưng phát hiện con đường duy nhất để rời đi lại bị tôi chặn mất, anh ta đành bối rối tiến về phía tôi.

Lúc đi ngang qua tôi, anh ta khựng lại một chút, như thể muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng, anh ta không nói gì, nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng anh ta, tôi nghĩ chắc hẳn anh ta muốn nói rằng: Anh ta thật không ngờ, trước đây việc tìm khách hàng tuy cũng vất vả, nhưng chưa bao giờ bị khinh thường như thế này. Cùng lắm là phải xã giao, uống rượu, khéo léo luồn lách.

Nhưng lần này, anh ta thực sự cảm nhận được rằng, càng ở dưới đáy, con người càng tàn nhẫn.

Anh ta đã phải chịu một nỗi uất ức quá lớn.

Chương 13: Chương 13

23.

Sản phẩm tiêu dùng nhanh của tôi cũng phát triển rất tốt.

Sau năm năm, cuối cùng tôi cũng đủ điều kiện để giành được quyền đại lý trà thảo dược của dược nghiệp Vân Quý, vào thời điểm này, kênh bán hàng của tôi đã được thiết lập vững chắc.

Những mối quan hệ và kinh nghiệm này là tài sản không thể bị chia cắt khi ly hôn.

Có câu nói rất hay: *Lập chí thì phải sớm.*

Tôi đã lên kế hoạch cho cuộc ly hôn này nhiều năm, đương nhiên không thể để công sức chịu đựng nhọc nhãi trở thành vô ích.

Sau khi lô hàng đầu tiên đạt kết quả bán hàng rất khả quan, tôi mời nhân viên trong công ty đi ăn uống, tổ chức team building tại khách sạn. Những nhà hàng phù hợp trong khu vực cũng chỉ có vài nơi, tôi chọn một chỗ gần nhất và đúng lúc lại gặp phải Ngô Cương.

Anh ta ngồi ngay phòng bên cạnh. Những nơi có nhiều đàn ông thì khó tránh khỏi chuyện hút thuốc, vì vậy cửa phòng bao hầu như không đóng.

Tôi nghe rất rõ ràng, Ngô Cương đang tìm cách huy động vốn đầu tư. Vì thế, anh ta cố sức uống rượu, không ngừng nịnh nọt,

tâng bốc người khác, những lời hay ý đẹp trên đời này đều được anh ta nói hết. Quả thật cũng có một hai công ty tỏ ra hứng thú với anh ta.

Trong ngành này, thực lực được chứng minh ngay trên bàn rượu.

Hơn nữa, khả năng của Ngô Cương trước đây đã được công nhận, đó cũng là lý do anh ta vẫn có tư cách ngồi trên bàn tiệc này. Tôi suy nghĩ một lúc, cảm thấy khả năng những công ty kia thực sự đầu tư vào anh ta không cao, nhưng nhờ đâu...

Nhờ đâu anh ta thực sự tìm được nguồn tài trợ thì sao?

Vậy nên sau khi về nhà, tôi lập tức gọi điện cho Tổng giám đốc Trương, người đã đưa tôi vào ngành này.

Vị ân nhân này tôi luôn kính trọng, mỗi dịp lễ Tết đều gửi phong bao lì xì hậu hĩnh. Nhưng trước đây, Ngô Cương từng đắc tội ông ấy rất nặng, đến mức khi đi xin lỗi cũng không có chút thành ý nào.

Tôi nói với Tổng giám đốc Trương rằng Ngô Cương đang bận rộn huy động vốn, hỏi xem ông ấy muốn xử lý thế nào. Ngụ ý chính là hãy tìm cách ngăn chặn anh ta, đừng để anh ta thành công. Quả nhiên, không lâu sau đó, tôi đã nghe tin trong giới đang lên kế hoạch phong sát Ngô Cương.

Đến đây, tôi có thể yên tâm một nửa. Nhưng nửa còn lại vẫn khiến tôi lo lắng. Tôi sợ rằng nếu Ngô Cương thực sự xoay sở được con đường nào đó để vươn lên, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi.

Loại người như anh ta chỉ nhớ đến những điều không tốt của người khác, chứ không bao giờ ghi nhận ân tình hay lợi ích mà người khác đã cho mình. Tôi hiểu điều này rất rõ.

Vậy nên tôi chủ động ra tay trước.

Tôi sắp đặt một cái bẫy, còn rơi vào hay không thì tùy anh ta.

Tôi tìm một vài người quen, rồi trong lúc tán gẫu, tôi cố ý tiết lộ rằng tôi sắp sang châu Phi để kiểm tra hoạt động kinh doanh của công ty bên đó. Tôi nhấn mạnh rằng tình hình thị trường ở châu Phi đang rất thuận lợi, chuyến đi này của tôi không chỉ để kiểm tra tài chính mà quan trọng hơn là để khảo sát cơ hội đầu tư mới.

Những người quen đó đều biết Ngô Cương, thế nên tin tức này nhanh chóng đến tai anh ta. Ngô Cương biết tôi đang bận rộn với công ty trong nước, các mảng kinh doanh mới cũng đang phát triển mạnh mẽ. Vậy mà tôi vẫn quyết định sang châu Phi, chẳng lẽ ở đó có cơ hội kiếm bộn tiền?

Điều này chắc chắn sẽ khiến anh ta suy nghĩ.

Không ngoài dự đoán, chẳng bao lâu sau, Ngô Cương gọi điện cho tôi:

“Tôi muốn kiểm tra sổ sách! Ai biết được cô có dùng tài sản chung của vợ chồng để đầu tư vào công ty bên châu Phi hay không? Tôi phải tự mình sang đó điều tra! Tôi đã mời luật sư và kế toán viên, họ sẽ theo sát tôi qua video trực tuyến!”

Tôi lập tức đồng ý một cách dứt khoát:

“Được thôi, anh cứ đi đi, tôi hoàn toàn hợp tác. Nhưng ăn ở, sinh hoạt thì tôi không lo.”

24.

Tôi và Ngô Cương cùng đi chuyến bay đến châu Phi. Trịnh Hân Oánh có lẽ sợ tôi và Ngô Cương đi cùng nhau trong thời gian dài

sẽ khơi lại tình xưa nên cũng đi theo. Trên máy bay, ghế của tôi và hai vợ chồng họ chỉ cách nhau một lối đi, khá gần.

Trước khi máy bay cất cánh, mọi người tấp nập lên xuống, ồn ào huyên náo. Người địa phương mang theo rất nhiều hành lý, chen lấn, đẩy nhau, cãi cọ không ngừng. Cuối cùng, phần lớn mọi người cũng ổn định chỗ ngồi, nhưng vẫn còn lâu mới đến giờ máy bay cất cánh.

Bên trái Trịnh Hân Oánh là một thanh niên da đen gầy gò, bên phải là Ngô Cương. Tôi thì ngồi sát lối đi, bên cạnh là một thím mũm mĩm người địa phương.

Thím trông khá ục ịch, thịt trên người chảy xệ khắp nơi. Dù có vách ngăn giữa hai ghế, mỡ trên người thím ấy vẫn tràn sang phía tôi, làm tôi khó chịu vô cùng.

Trịnh Hân Oánh quay đầu lại nhìn tôi, cười đắc ý nói:

"Chị à, lần này xem như tự bê đá đập chân mình rồi. Nếu là trước đây, mọi người đều có thể ngồi khoang hạng nhất."

Tôi mỉm cười đáp lại:

"Dù có là trước đây, tôi cũng không nở ngồi khoang hạng nhất đâu. Vé khoang hạng nhất cho chuyến bay đường dài này hơn sáu mươi nghìn, dù là khi nào tôi cũng sẽ không chọn. Đây chính là nhận thức của một người khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng."

"Vậy nên, so với tôi, lần này chắc chắn các người còn khổ sở hơn đấy."

Mặt cô ta tái mét, tức tối quay đầu đi.

Chương 14: Chương 14

25.

Chẳng bao lâu sau, chỗ cô ta ngồi đã xảy ra chuyện. Người đàn ông da đen gầy gò bên cạnh cô ta bắt đầu c ởi đồ. Anh ta cởi áo khoác, sau đó lại bắt đầu c ởi quần. Ban đầu còn nhẫn nhin được, nhưng ngay sau đó Trịnh Hân Oánh hoảng hốt đứng bật dậy, hét toáng lên:

"A....."

Tiếng hét quá chói tai, tiếp viên hàng không nhanh chóng chạy đến. Nhưng chẳng có ích gì, họ như gà nói chuyện với vịt. Tiếp viên không biết tiếng Trung, còn Trịnh Hân Oánh thì không biết tiếng Anh.

Ngô Cương ngày xưa nói tiếng Anh chữ được chữ mất, nhưng đột nhiên phải nói lại thì không làm được. Hơn nữa, lúc Trịnh Hân Oánh đứng dậy, xoay qua xoay lại để ra hiệu, mông cô ta cứ thế quét qua mặt Ngô Cương, mấy lần suýt nữa đập vào mũi anh ta.

Anh ta chỉ có thể nghiêng người né tránh.

Tiếp viên bắt đầu mất kiên nhẫn, ánh mắt nhìn họ như đang nhìn hai kẻ ngốc. Hãng hàng không này, chất lượng nhân viên cũng chẳng ra sao. Tôi thấy có vài hành khách ngoại quốc khác cũng đang nhìn họ như xem trò hề, liền quyết định tạm gác thù riêng, đứng ra giúp họ một chút.

Tôi dùng tiếng Anh nói chuyện với người đàn ông da đen vài câu, xác nhận được suy đoán của mình. Sau đó, tôi quay lại nói với Trịnh Hân Oánh:

"Anh ta là người chuyên vận chuyển hàng lậu, thường mua quần áo từ đây mang về châu Phi bán. Chủ yếu họ sẽ đóng hàng vào hành lý ký gửi và xách tay. Nhưng nếu vượt quá cân nặng cho phép, họ sẽ mặc hết lên người."

"Vừa rồi, anh ta không có ý định làm gì cô đâu, chỉ là muốn cởi đồng quần áo này ra mà thôi. Đây không phải đồ của anh ta, mà là hàng anh ta sẽ đem bán."

Trịnh Hân Oánh há hốc mồm kinh ngạc, quên cả nói chuyện, chỉ vô thức quay sang nhìn Ngô Cương. Ngô Cương nhú mày mà nói:

"Anh ta này giờ vẫn c ởi quần áo nhưng không hề lộ da thịt. Tôi cũng định nhắc cô, bảo cô đừng vội phản ứng quá mức, nhưng cô đã lập tức nhảy dựng lên rồi."

Trịnh Hân Oánh tức tối nói:

"Tiếng Anh của anh cũng kém quá đi mất, vừa rồi sao không nói câu nào?"

Ngô Cương lập tức câm nín. Nếu tiếng Anh của Ngô Cương còn có thể khôi phục, thì Trịnh Hân Oánh đúng là một kẻ dốt đặc cán mai. Cô ta gần như không biết gì về tiếng Anh. Cô ta lấy đâu ra tư cách trách móc Ngô Cương?

Tôi nghĩ đến chiêu "đổ lỗi ngược" của Ngô Cương, đúng là kẻ xấu cũng có lúc gặp phải đối thủ xứng tầm.

Tôi quay lại ghế ngồi. Ăn xong bữa đầu tiên, tôi dặn tiếp viên từ nay không cần phục vụ tôi nữa, tôi muốn ngủ. Ghế quá nhỏ, bị bà béo bên cạnh chèn ép đến khó chịu. Tôi lấy viên thuốc ngủ đã chuẩn bị sẵn, uống một viên rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Thỉnh thoảng, tôi có thể cảm nhận được mình dựa vào người phụ nữ béo, hoặc nghe thấy tiếng ồn ào phía Trịnh Hân Oánh, nhưng không rõ họ đang làm gì. Hầu hết thời gian tôi đều ngủ rất ngon, quên hết mọi phiền muộn, chẳng cảm nhận được đau khổ.

Khi máy bay hạ cánh, mọi người xếp hàng rời khỏi khoang. Ngô Cương đi ngay sau tôi, mặt cứng đờ, thấp giọng nói:

"Còn thuốc ngủ không? Chuyến về có thể cho tôi một viên không?"

Tôi nở nụ cười lạnh lẽo, hy vọng đến lúc về anh vẫn còn ngủ nổi.

26.

Tôi đã nói rằng Ngô Cương có thể đến châu Phi để kiểm tra sổ sách của tôi, nhưng đồng thời tôi cũng nói rằng tôi không quan tâm đến chuyện ăn uống, sinh hoạt của anh ta. Có lẽ lúc đó anh ta không nhận ra tầm quan trọng của câu nói này nên cũng không có bất kỳ sự sắp xếp chu đáo nào.

Khi đến đây, thực tế địa phương nhanh chóng dạy cho anh ta một bài học. Thực ra, anh ta đã cố gắng liên hệ với người trong hội thương mại để tiếp đón, nhưng vì không quen biết nhiều, nên cũng gặp không ít bất tiện.

Lần tiếp theo tôi gặp lại họ là tại khách sạn thuộc sở hữu của tôi. Tôi và em trai cùng khởi nghiệp ở đây. Ngành khai thác khoáng sản có thể ba năm không có khách, nhưng khi có thì đủ sống cả ba năm.

Hai năm gần đây không phải là thời kỳ hoàng kim của khoáng sản, vì vậy tôi và em trai mở một khách sạn. Cái gọi là khách sạn thực chất là mua một mảnh đất bên hồ, xây vài chục phòng. Mỗi mười phòng tạo thành một sân nhỏ, vài sân liên kết với nhau, ở giữa có thể là hồ bơi hoặc vườn hoa, nhìn chung là kiểu kiến trúc đặc trưng của địa phương.

Vận hành một nơi như vậy không khó, nhưng điều quan trọng là tôi có nền tảng ở đây, có thể đảm bảo nguồn điện ổn định suốt ngày đêm.

Lúc đó, tôi đang ngồi ở quầy bar cạnh quầy lễ tân, nhâm nhi một ly nước trái cây. Một nhóm người da đen địa phương đã bắt đầu uống rượu giữa ban ngày, tạo nên một bầu không khí vô cùng thư thái và dễ chịu trong sảnh.

Chính lúc này, Trịnh Hân Oánh và Ngô Cương bước vào. Trịnh Hân Oánh không nhìn thấy tôi, vừa bước vào đã trầm trồ:

"Chỗ này đẹp quá, như chốn đào nguyên vậy! Ngô Cương, em muốn ở đây!"

Ngô Cương thở dài, vỗ nhẹ lên tay cô ta:
"Anh đi hỏi giá đã."

Anh ta chân chừ bước tới quầy bar, cẩn thận dùng vốn tiếng Anh tệ hại của mình để hỏi:

"Xin hỏi ở đây một đêm bao nhiêu tiền?"

Nhân viên lễ tân nhìn tôi như muốn nói: "Bà chủ, đồng hương của cô đến này."

Tôi cúi xuống, không thèm để ý đến họ. Lúc này, Ngô Cương cũng nhìn thấy tôi, dường như thở phào nhẹ nhõm. Như thể sự

hiện diện của tôi đã chứng minh rằng nơi này thực sự đáng tin cậy, làm anh ta yên tâm hơn phần nào.

Nhân viên lễ tân đáp:

"150 đô la một đêm."

Mi mắt anh ta giật nhẹ, rõ ràng mức giá này hơi cao so với khả năng tài chính hiện tại của anh ta. Chúng tôi đã đến đây được hai ngày, ai nấy vẫn đang điều chỉnh theo múi giờ, nhưng chừng đó cũng đủ để anh ta hiểu rõ giá cả sinh hoạt ở đây.

Người nghèo thì rất nghèo, nhưng những người có tiền lại sống trong một thế giới khác, nơi chi phí sinh hoạt cực kỳ đắt đỏ. Anh ta quay lại nhìn Trịnh Hân Oánh:

"Chúng ta vẫn nên đến chỗ lão Tiền ở đi. Ở đây đắt quá, hơn nữa anh đâu chỉ ở có hai ngày rồi đi."

Chương 15: Chương 15

Sắc mặt Trịnh Hân Oánh lập tức sa sầm:

"Ngô Cương, em theo anh tới đây đã chịu không ít khổ cực, nhưng em chưa từng than vãn điều gì. Em đã quyết tâm cùng anh vượt qua gian khổ. Những gì Lâm Khê có thể làm được, em cũng có thể làm được."

"Nhưng anh nhìn xem Lâm Khê kia, chẳng phải cô ta cũng đang ở khách sạn này sao?"

"Chúng ta ở chỗ lão Tiền, hôm thì mất nước, hôm thì mất điện, đến ngày thứ ba thì mất cả hai. Em thực sự không chịu nổi nữa rồi! Em không đòi hỏi gì nhiều, chỉ xin được ở đây vài ngày để nghỉ ngơi một chút, rồi sau đó sẽ quay lại chỗ lão Tiền."

Ngô Cương nhíu mày, tỏ rõ sự không hài lòng:

"Nếu chúng ta rời khỏi nhà lão Tiền, sau này còn quay lại thế nào đây? Chẳng lẽ bảo với ông ấy rằng nhà ông quá tồi tàn, tôi chỉ ra ngoài nghỉ ngơi một chút rồi lại về? Lão Tiền đáng bị chúng ta làm vậy sao? Sao em không hiểu mấy chuyện nhân tình thế thái này thế?"

Trịnh Hân Oánh nghe vậy, nước mắt lập tức trào ra, ầm ục nói:

"Anh chỉ biết bắt lỗi em, chẳng hề quan tâm đến những khó

khăn của em chút nào."

Ngô Cương lại thở dài, lần này là một tiếng thở dài thật sâu. Trên mặt đầy vẻ u sầu: "Tôi đã nói không cho em đến, em cứ khẳng khẳng muốn theo, đúng là một kẻ phiền phức."

Trịnh Hân Oánh lập tức khóc lóc om sòm: "Anh chê tôi à? Giờ anh đã bắt đầu mất kiên nhẫn với tôi rồi à? Tôi làm sao chứ? Chỉ tiêu chút tiền thôi, đã gọi là cản trở anh sao? Có đáng không?"

Ngô Cương hé miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì. Tôi đoán anh ta hẳn muốn nói rằng: Có đáng đấy, vài trăm triệu trong tay thực ra không tiêu được bao lâu đâu. Nhưng anh ta chỉ lắc đầu thở dài.

Dạo gần đây, tôi thấy anh ta hay thở dài lắm. Anh ta có gì mà than thở chứ? Trong tay vẫn còn mấy trăm triệu, so với lúc chúng tôi trắng tay ngày trước, đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ là rơi từ trên cao xuống, trong lòng thấy chua xót mà thôi.

Tôi muốn anh ta phải khổ sở, như vậy mục đích của tôi mới đạt được. Để anh ta đau đớn, để anh ta dằn vặt, để anh ta không cam lòng. Để nội tâm anh ta bị dày vò, để cảm xúc anh ta lên xuống thất thường, để anh ta tự tiêu hao chính mình. Dù có thế nào cũng không thể dễ dàng buông bỏ.

Tất cả những gì tôi từng chịu đựng, tôi muốn anh ta trải qua hết một lượt.

Cuối cùng, anh ta vẫn quyết định ở lại đây, trả liên một lúc mười ngày tiền phòng. Anh ta phát hiện ở đây có thể quét mã WeChat để thanh toán, sau khi nhấn chuyển khoản, điện thoại tôi vang lên một tiếng: "Bạn đã nhận được một vạ qua WeChat."

Anh ta giật mình ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt kinh ngạc không thể tin nổi. Trịnh Hân Oánh cũng nhận ra có điều gì đó không

đúng, liền quay sang nhìn.

Tôi gạt đầu: "Khách sạn này là của tôi, anh không chuyển nhầm đâu."

Trịnh Hân Oánh nhảy dựng lên: "Lâm Khê! Cô giấu giếm tài sản trong hôn nhân! Khách sạn này phải có một phần của tôi!"

Tôi còn chưa lên tiếng, Ngô Cương đã mở miệng trước, giọng nói đầy cay đắng:

"Lâm Khê sẽ không làm chuyện đó. Nếu tôi đoán không sai, đây là số tiền trước đây tôi đưa cho mẹ vợ, bà ấy lấy nó giúp Lâm Khê xây khách sạn."

"Chả trách mỗi lần đưa tiền đều bắt tôi ghi chú rõ ràng là tự nguyện tặng. Lâm Khê, hóa ra cô đã tính rời khỏi tôi từ lâu rồi sao?"

"Từ lâu đã nghĩ đến chuyện chia gia sản, nghĩ cách làm tiêu tán tất cả, khiến tôi tay trắng. Có phải vậy không?"

Tôi bật cười lạnh lùng: "Cũng chẳng sớm hơn lúc anh phản bội tôi đâu."

"Tôi thực sự muốn hỏi anh, lần đầu tiên anh phản bội tôi là khi nào? Lần đầu tiên anh lăn lộn với Trịnh Hân Oánh là lúc nào?"

"Lúc đó, anh đã từng nghĩ đến tôi chưa? Khi đó, trong lòng anh nghĩ gì?"

Nụ cười thật. Nếu tôi không nhắc đến những chuyện này, thì chẳng khác nào chúng chưa từng xảy ra. Thậm chí, anh ta còn dám chất vấn tôi một cách đương nhiên như thế. Bọn họ lấy đâu ra cái gan đó chứ.

Sắc mặt Ngô Cương thay đổi liên tục, vừa đau đớn, vừa hối hận, lại vừa không cam lòng. Cuối cùng, anh ta chỉ có thể dùng tay che mặt, để tránh bản thân mất kiểm soát hơn nữa.

27.

Ngày thứ hai vợ chồng Ngô Cương chuyển đến, tôi đang nghỉ ngơi bên hồ bơi. Cuộc sống ở đây chậm rãi, phù hợp để sống qua ngày. Không có sự ồn ào của các đô thị lớn, không gian yên tĩnh, chỉ có âm thanh nhẹ nhàng của nước hồ chảy, cảm giác rất thư giãn.

Khi Ngô Cương đến gần tôi, tôi tưởng là nhân viên phục vụ mang trái cây đến, tôi đang nghịch điện thoại, tùy miệng nói: "Đặt ở đó đi."

Ngô Cương thấy tôi không đuổi anh ta đi, liền ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi ngẩng lên, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh ta.

"Tôi đang nghĩ, trước khi cô làm sếp đồ công ty, em đã để lại bao nhiêu cơ hội để tái sinh cho chính mình?"

Thật là xui xẻo. Anh ta đúng là kiểu người sinh ra đã khiến bầu không khí trở nên nặng nề.

Tôi cười nhẹ: "Đừng ghen tị, chỉ là mấy vụ làm ăn nhỏ thôi. Cải cách mở cửa bao năm nay, thời hoàng kim của ngành xây dựng đã qua rồi. Anh cũng sống yên ổn mà thôi."

Nhưng anh ta không nghe lời, "Tôi sẽ cố gắng, những gì em làm được, tôi cũng làm được. Chỉ là làm lại từ đầu thôi mà."

Tôi không phản bác, vì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng anh ta không chịu buông tha: "Em coi thường tôi à?"

Tôi cười: "Tôi có coi thường anh hay không không quan trọng, chỉ cần người nhà anh coi trọng anh là được. Từ nay về sau, chúng ta đi trên những con đường khác nhau rồi."

Anh ta đột nhiên trở nên thất vọng, không nói lời hối hận, không xin lỗi, chỉ cúi đầu, im lặng một lúc lâu. Khi tôi định đứng dậy bỏ đi, anh ta vội vàng lên tiếng:

"Anh hùng gặp chuyện cũng chỉ là người thường. Trước đây không cảm thấy, giờ đứng ở vị trí này mới biết em giỏi hơn người khác bao nhiêu. Khi bình tĩnh lại, tôi mới nhận ra em có dũng khí lật đổ mọi thứ, dám làm lại từ đầu. Đổi vị trí cho tôi, tôi tự hỏi liệu có làm được không."

"Em không muốn tôi sống dễ dàng, tôi, kẻ thứ ba, con riêng, em nghĩ chúng tôi đều cần được em nâng đỡ sao?"

Tôi nhún mày, "Không phải sao?"

Anh ta mím môi, suy nghĩ một lúc, gật đầu, cuối cùng thừa nhận:

"Đúng, tôi dựa vào sức mạnh của em, những người phụ nữ ngoài kia đã dùng một cách hèn hạ lấy đi giá trị của em."

Cuối cùng tôi không còn cười nhạo anh ta nữa, gật đầu đồng ý:

"Rất hiếm khi anh chịu thừa nhận. Tôi còn nghĩ, với tính cách của anh, chắc phải hận tôi suốt đời."

Chương 16: Chương 16

Anh ta đột ngột ngắc đầu, như thể tôi đã chạm đúng vào nỗi lòng anh ta. Sau đó anh ta thay đổi cách nói chuyện, có lẽ anh ta cũng hiểu, đây có lẽ là cơ hội duy nhất để chúng tôi trò chuyện từ nay về sau.

"Đời người như cầu vồng, chỉ khi gặp rồi mới biết đã từng xuất hiện. Tiếc là tôi không biết trân trọng."

Anh ta lắc đầu cười chua chát, "Tôi luôn nghĩ em và những phụ nữ khác đều có điểm mạnh riêng, em rộng rãi và tài giỏi, nhà cửa công việc ổn thỏa; còn những người phụ nữ ngoài kia, người đẹp dịu dàng, người nóng bỏng cuồng nhiệt; còn có kiểu người mưu mô thỏa hiệp như Trịnh Hân Oánh, phù hợp làm tình nhân nuôi bên ngoài."

Anh ta cười càng cay đắng:

"Giờ đứng ở vị trí này, tôi mới hiểu em và họ hoàn toàn khác biệt. Em có khả năng thay đổi mọi thứ, còn họ chỉ là loài hoa phụ thuộc vào đàn ông mà sống."

"Còn Trịnh Hân Oánh, một ngày nọ tôi bỗng nhận ra, ném cô ta vào đám đông, tôi cũng không thể tìm thấy cô ta. Cực kỳ bình thường. Nói thật, tôi còn chưa lãnh giấy kết hôn cùng cô ta, trước đây nghĩ đến hai đứa trẻ, cũng chẳng phải là không thể

kết hôn, nhưng giờ lại cảm thấy bản thân quá ảm ức. Ít nhất tôi cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng. Còn cô ta thì sao? Chỉ học trung cấp. Tôi mà nhắm mắt lại, lúc trong đám người cũng tìm được người hơn cô ta. Cô ta thấp kém quá. Nói thật, lúc trước sao tôi lại thấy thích cô ta nhỉ?"

Tôi bật cười, "Anh nói mấy chuyện này, nếu vợ anh nghe thấy lại thành sóng gió mưa to. Sao phải làm vậy? Tôi mệt rồi, đi ngủ đây."

Anh ta cười vẫy tay, mời tôi ngồi xuống, muốn tiếp tục nói chuyện với tôi. Ánh đèn ban đêm dịu dàng, anh ta lại chịu buông bỏ hận thù, ngồi cùng tôi như bạn bè để nói chuyện. Thật là chuyện hiếm có. Vậy là tôi tiếp tục nghe anh ta nói những lời có cánh.

Anh ta nói càng trôi chảy, không chút ngưng ngừng.

"Những bông hoa lốm đốm làm mờ mắt. Tôi lại đem em so với những người đó, thật sự là một sự sỉ nhục với em phải không? Tôi sai quá đi mất. Đừng lo, tôi không đến đây để xin em tha thứ quay lại bên tôi. Tôi hiểu em đã cố gắng làm tôi sụp đổ, chưa từng nghĩ đến chuyện quay lại với tôi. Từ giờ, chúng ta chỉ có thể là người xa lạ."

Anh ta đột nhiên cười, cười mà có chút buồn.

"Tôi cười chính mình. Từng nghĩ mình là người thành công. Và sở hữu nhiều phụ nữ là dấu hiệu của sự thành công của đàn ông. Người khác có, tôi cũng phải có. Thực ra, những mối quan hệ lãng nhãng chính là điều tệ hại nhất đối với vận may của đàn ông."

"Em luôn ở vị trí không ai thay thế trong lòng tôi, tôi nghĩ điều này em cũng biết. Nên tôi tự cho rằng, em không bận tâm những đoá hoa ngoài kia. Thực ra là tôi quá tự cao."

"Tôi tưởng ôm ấp mỹ nữ trong vòng tay là niềm vui lớn nhất, thành công rồi thì phải trải nghiệm. Tôi sai ở chỗ muốn cả hai. Muốn hưởng thụ nhưng cũng muốn một người vợ tốt. Người ta sao có thể tham lam như vậy? Tôi có công lao của em, nhưng lại không tôn trọng em, chỉ thấy thành công đến dễ dàng, cứ nghĩ em cũng chỉ như vậy thôi. Thực ra, tôi đã sai rồi."

Trong lòng tôi cảnh giác, anh ta tự suy nghĩ như vậy, không phải là chuyện tốt. Anh ta càng tỉnh táo, càng gần chạm tay tới thành công. Đừng nhìn anh ta nói những lời hay ý đẹp, thật ra là một mối đe dọa đối với tôi. Hy vọng kế hoạch của tôi không bị phí hoài.

Tôi không muốn nghe tiếp nữa: "Tôi đi ngủ đây. Vợ anh tỉnh dậy, nghe anh nói mấy chuyện này, chắc chắn sẽ gây âm ỉ. Những chuyện đã qua hãy để nó qua đi."

"Đừng vội, tôi chỉ nói thêm vài câu nữa thôi." Anh ta không chịu để tôi đi, cứ muốn tôi nghe anh ta. Những lời anh ta vừa nói còn nhiều hơn tất cả những gì anh ta nói trong vài năm qua.

"Cô ta sẽ không tỉnh đâu. Em nhìn xem, cô ta xuất thân thấp kém, khả năng kém, lúc nào cũng nói muốn cùng tôi chịu khổ, nhưng chỉ là diễn cho người khác xem. Thực ra cô ấy chẳng chịu được khổ chút nào."

"Tôi đã liên lạc với người trong thương hội từ trước. Mới đến đây, ít nhất cũng có người tiếp đón. Dù ăn ở có chút thiếu thốn,

tôi đã nói với cô ta trước rồi. Nhưng cô ta thì sao? Cô ta không phải cố tình làm khó tôi, mà thật sự không chịu được khổ. Cô ta không thể ngủ nếu không gọi đầu, thức suốt đêm, ban ngày mệt mỏi muốn chết cũng chờ đợi nước và điện để gọi đầu. Nhà người ta còn phải tiết kiệm nước. Tôi phải nói sao về cô ta đây? Bây giờ, đến một nơi tốt, ngủ như chết, như thế cả đời chưa ngủ đủ."

Anh ta cúi đầu, khi tôi chuẩn bị hết kiên nhẫn, anh lại lên tiếng lần nữa.

"Quan hệ của chúng ta xấu đến thế, phải chăng là vì cô ta? Nếu tôi không có con với cô ta, liệu em có đơn giản là chỉ ly hôn thôi không?" Anh ta nhìn tôi, ánh mắt đầy khẩn thiết, kiên quyết muốn có câu trả lời.

Tôi trả lời thẳng thắn: "Đúng, nếu là người khác thì chỉ là ly hôn thôi, sẽ không đến mức ngộc nát đá tan."

Anh ta cười khổ: "Tôi biết mà." Sau đó, anh ta cười càng lúc càng điên loạn, cuối cùng cười đến mức không thể đứng thẳng được.

Tôi nhìn anh ta mất kiểm soát mà trong lòng cảm thấy khoái trá.

Sau đó anh ta thu lại nụ cười, buồn bã nói: "Là tôi quá lừa dối người khác. Ép em ra tay tàn nhẫn như vậy. Người anh hùng mạnh mẽ như em làm sao có thể chịu được sự nhục nhã này. Tôi dựa vào công lao của em mà không tôn trọng em, chỉ nghĩ thành công đến dễ dàng, và em cũng chỉ có thế. Là tôi sai lầm, là tôi quá nuông chiều bản thân."

Khi tôi quay lưng bước đi, anh ta nói từ phía sau: "Đáng tiếc là đời người không thể quay lại. Tôi không còn đường để quay đầu."

Đáng tiếc sao? Mọi người đều có quyền nói "đáng tiếc," nhưng chỉ có anh ta là không có quyền đó. Nếu không phải vì anh ta, sự

nghiệp của tôi sẽ không phải bắt đầu lại từ đầu.

Nếu muốn làm lại, muốn tái sinh, tôi xứng đáng hơn anh ta.

Tôi ước gì mình chưa từng gặp anh ta. Ít nhất, trong giai đoạn khởi nghiệp, tôi đã không kết hôn với anh ta. Nếu vậy, việc ly hôn sẽ không tốn công tốn sức như thế này.

Anh ta vẫn tiếc nuối.

Mà tôi, tôi chưa bao giờ nói ra câu đó.

Chương 17: Chương 17

28.

Ngày thứ tư sau khi đến nơi, Ngô Cương đến công ty của tôi để kiểm tra sổ sách. Như anh ta đã nói, dù tôi có phá sản công ty, tôi vẫn sẽ ly hôn và phân chia tài sản trong khuôn khổ pháp luật, không làm những chuyện lén lút.

Anh ta rõ ràng biết kiểm tra sổ sách chẳng có kết quả gì, nhưng vẫn đến đây, làm bộ như có chuyện quan trọng. Thỉnh thoảng còn video call với luật sư và kế toán, đem sổ sách của tôi cho họ xem. Tôi biết anh ta chỉ muốn thăm dò bí mật kinh doanh của tôi.

Ngành xây dựng trong nước cạnh tranh ngày càng khốc liệt, giữ vững thành quả đã khó, huống chi là anh ta phải bắt đầu lại từ đầu. Có thể thấy, anh ta muốn tạo dựng sự nghiệp ở châu Phi.

Hiện nay, cách kiếm tiền có ba phương pháp, và một trong số đó là đi con đường mà người khác không dám đi. Anh ta vừa xem sổ sách, vừa hiểu rõ công việc của tôi. Trong lúc video call, thông tin khách hàng của tôi đã bị lộ ra ngoài.

Tôi biết anh ta có ý đồ, nhưng tôi cũng không có ý gì tốt.

Ở đây lắm kẻ lừa đảo, những người mới đến từ Trung Quốc như chúng tôi là miếng mồi béo bở. Có vô số kẻ lừa đảo sẵn sàng dụ dỗ. Tôi đưa anh ta đến đây, chính là để đặt bẫy. Dù sao thì anh ta vẫn cẩn thận, lần này đến, anh ta không làm gì cả và lại trở về nước.

Sau đó tôi cũng về nước, nghe em trai tôi kể, Ngô Cương lại một mình quay lại một lần nữa, đi thăm quan, cũng có ý định thuê đất làm kinh doanh mỏ. Nhưng không hiểu sao, sau đó anh ta lại chẳng làm gì và lại quay về.

Tôi cảm thấy rất thất vọng, dù Ngô Cương thực sự rất tài giỏi, trong lòng anh ta rõ ràng cũng khao khát thành công, nhưng lại biết nhìn nhận thực tế và từ chối cảm dỗ.

Anh ta có thể chống lại bản tính con người. Tôi cảm thấy một sự thất bại rất mạnh mẽ.

Vừa lúc đó, tôi nhận được tin từ mẹ, nghe các bác kể lại, Trịnh Hân Oánh đã dùng tiền của Ngô Cương để chơi chứng khoán, kết quả là thua mất hơn nửa. Hóa ra là vậy.

Ngô Cương không thất bại ở châu Phi là vì Trịnh Hân Oánh đã làm mất tiền của anh ta. Có thể coi đó là có phúc trong họa. Chơi chứng khoán thua một phần, nếu mang tiền đó sang châu Phi có khi còn trắng tay.

Nhưng Ngô Cương không nghĩ vậy. Anh ta cho rằng Trịnh Hân Oánh đã hại mình, suốt ngày kêu đòi cô ta trả tiền lại. Sau đó, anh ta đem số tiền còn lại đi thuê một mặt bằng ở chợ thiết bị, làm giống như tôi lúc trước, mở cửa hàng bán đồ kim khí.

Có một lần tôi đi nhập hàng ở chợ thiết bị, điểm hẹn với khách hàng gần cửa hàng của Ngô Cương. Khi tôi đang đợi, tôi nghe thấy Ngô Cương và Trịnh Hân Oánh đang cãi nhau ầm ĩ.

Ngô Cương tức giận chất vấn Trịnh Hân Oánh: "Mấy ngày nay không có đơn hàng, thực sự không biết cô ở đây làm cái gì?"

Trịnh Hân Oánh nghẹn ngào, kêu lên: "Bây giờ kinh doanh khó lắm, tình hình đã khác rồi, em không thể lúc nào cũng so với Lâm Khê được."

Ngô Cương bỗng im lặng, sau đó thốt ra những lời đầy mỉa mai:

"Cô còn dám so mình với Lâm Khê à? Cô dám sao? Cô ấy là người phụ nữ mạnh mẽ đích thực. Cô ấy giỏi giang thế nào, còn cô chắc chỉ có thể mơ trong giấc ngủ. Cô đừng có nhắc tới Lâm Khê với tôi, cô ấy không phải người mà cô có thể so sánh. Nếu cô muốn so thì so với thím Lý bên cạnh kia, bà ấy giỏi bán hàng hơn cô nhiều."

"Hay là cô về nhà chăm con đi, tôi sẽ gọi thím Lý qua đây giúp tôi trông cửa hàng."

Trịnh Hân Oánh không ngừng sụt sùi, không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt, nghẹn ngào nói:

"Từ nhỏ họ hàng đã coi thường tôi, giờ lại đến lượt anh nữa, tôi nói cho anh biết, Ngô Cương, nếu không phải vì con thì tôi chẳng thêm bận tâm tới anh."

"Mời thím Lý đến à? Anh có thể trả lương cho người ta không?"

Ngô Cương tức giận gần như bốc hỏa, bất lực mà quát lên:

"Mời thím Lý đến, hoặc thuê phục vụ, cửa hàng của tôi có thể còn có chút hy vọng, còn cô ở đây thì chắc chắn tôi sẽ phá sản."

"Cô vốn dĩ tầm thường, sao không chịu thừa nhận đi? Không phải người ta coi thường cô, mà là cô thật sự không có khả năng. Hãy đối mặt với thực tế đi."

Trịnh Hân Oánh bỗng cười nhạt, giọng đầy lạnh lẽo:

"Từ bé đến lớn, tôi chỉ thắng Lâm Khê một lần duy nhất, đó là cướp được anh. Cảm ơn anh, nếu không có anh giúp đỡ, tôi cả đời cũng không thể thắng chị ta."

Ngô Cương đột nhiên im lặng.

Tiếp theo, tôi nghe thấy tiếng khóc của một người đàn ông, vọng ra từ trong phòng, giọng nghẹn ngào:

"Xin lỗi, Lâm Khê. Chính tôi đã bôi bẩn giấc mơ của em. Em làm sập công ty, em làm rất đúng. Tôi đáng đời, đây là cái kết mà tôi phải nhận."

Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Ngô Cương thật lòng xin lỗi tôi.

Trước đây Ngô Cương cũng từng nói xin lỗi tôi, nhưng đó chỉ là những lời an ủi qua loa, chỉ là cách anh ta nói cho xong. Sau đó, anh ta lại nhanh chóng quay lại với người tình.

Lời xin lỗi hôm nay, có thể thấy rõ, là xuất phát từ tận đáy lòng.

Anh ta là người không bao giờ nhận thua. Dù đã nhận ra sai lầm, anh ta cũng không bao giờ xin lỗi tôi. Hơn nữa anh ta còn có thói quen đổ lỗi cho người khác.

Dù tôi không có mặt ở đó, họ cũng không biết tôi đang nghe, nhưng lại thật bất ngờ khi nghe thấy sự ăn năn có phần chân thành từ anh ta.

Đúng là chuyện chưa từng có.

Chương 18: Chương 18

29.

Sau này, tôi lại nhiều lần gặp Ngô Cương ở các công trường. Như Phó Tổng Giám Đốc Trương từng nói với tôi, công việc kinh doanh của hàng kim khí ngày càng khó khăn hơn. Vì vậy, mỗi lần gặp Ngô Cương, hoặc là anh ta bị người ta bỏ mặc đứng chờ mòn mỏi, hoặc là bị kéo ra ngoài cửa, bị đuổi đi không thương tiếc.

Biểu cảm trên mặt Ngô Cương cũng từ vẻ ngượng ngùng ban đầu chuyển thành vô cảm. Anh ta ngày càng giống một kẻ ăn xin, toàn thân toát ra một hơi thở tuyệt vọng.

Một lần nữa, khi tôi đi qua cửa hàng kim khí của anh ta, tôi nghe thấy tiếng cãi vã trong đó rất âm ỉ. Lần này cuộc cãi vã khác hẳn lần trước, Ngô Cương và Trịnh Hân Oánh không còn kiềm chế gì nữa, hoàn toàn chỉ dùng những từ ngữ thô tục mà mắng chửi nhau.

Một loạt những câu từ thô lỗ bay trong tai tôi, tôi vội vã rời khỏi nơi ồn ào đó. Lúc quay lại, không tránh khỏi phải đi qua, lúc này tôi thấy con trai cùng con gái của Ngô Cương.

Cả hai đứa trẻ đều dễ thương nhưng người ngợm thì bản thủ, quần áo cũng nhỏ quá, ống quần cứ treo lủng lẳng.

Tôi đột nhiên bật cười, không thể tưởng tượng nổi trước kia chúng lại học ở trường mẫu giáo tư, tham gia những lớp học phí cao. Mẹ của Trịnh Hân Oánh, tức là dì họ của tôi dẫn hai đứa trẻ

vào, vẻ mặt đầy lo lắng, cứ chăm chú tìm người mà không hề phát hiện ra tôi ở gần đó.

Lúc ấy, tôi lại nghe được chuyện gia đình họ. Bà ta lớn tiếng nói:

"Ngô Cương, tôi không quan tâm anh làm ăn thế nào, tiền học mẫu giáo của Tiểu Bảo, tiền học thêm của Đại Bảo, anh đều phải trả."

Ngô Cương hừ một tiếng:

"Không có tiền, chỉ có cái mạng này."

Bà ta như mất hết bình tĩnh, quát lên:

"Ngô Cương, bọn trẻ là con ruột của anh, anh cũng có trách nhiệm, giờ chúng ăn ở nhà tôi, tôi phải dùng tiền hưu trí để nuôi bọn trẻ. Anh đối xử với tôi thế này à?"

"Hai năm nay anh cứ lôi thôi không ra gì, chẳng quan tâm gì đến con cái, hôm nay chúng đi học, ngày mai lại vào bệnh viện, anh có chăm sóc gì không? Cứ mỗi lần là chúng tôi già cả chạy vạy, tôi đã lo đến nổi tóc bạc trắng cả rồi, anh còn không thấy sao? Anh không có lương tâm à?"

Ngô Cương đã trải qua bao nhiêu sóng gió lại hừ lạnh:

"Lúc con gái nhà bà quyến rũ tôi, bà cũng đâu có nói như thế này, mỗi lần tôi đến nhà bà, suýt nữa thì coi tôi thành bảo bối. Giờ lại hùa vào bỏ đá xuống giếng, tôi không ăn chiêu này của bà đâu."

Bà ta ngồi thụp xuống đất, chân đạp thành thịch, khóc lóc ỉ ôi:

"Anh không có lương tâm, hu hu hu, sao nhà tôi lại có cái đứa con rể như anh?"

Ngô Cương vẫn không động lòng, vẫn tiếp tục nói với giọng hỗn láo:

"Lẽ ra tôi có thể đứng lên làm lại từ đầu, nếu không phải con gái bà chơi chứng khoán mất hết tiền thì có khi tôi đã thành công rồi. Giờ lại đòi tiền từ tôi? Tôi không có tiền đâu, bà đi tìm con gái mà đòi đi."

Bà ta thấy khóc lóc không hiệu quả, giọng khóc cũng nhỏ dần, cuối cùng lấy lại bình tĩnh rồi nói:

"Con gái tôi nó vậy đấy, nó không có năng lực, lúc trước anh cũng đồng ý mà, sao giờ lại chê bai nó."

Ngô Cương cười nhạo:

"Cô ta không có năng lực à? Cô ta tài giỏi lắm chứ. Lúc đầu tôi chẳng muốn phát sinh bất cứ cái gì với cô ta, nhưng chính cô ta là người dụ dỗ tôi. Nói tôi nghe xem, không phải trong nhà thiếu tiền sao? Bảo cô ta ra ngoài mà bán đi, cái này cô ta am hiểu nhất mà."

bà Trịnh định nói gì đó nhưng Ngô Cương không cho bà cơ hội:

"Ra ngoài bán kiếm nhiều tiền. Đến lúc đó nhớ trả lại tiền đã phá hoại đời tôi. Tôi còn muốn đi đầu tư ở châu Phi."

Tôi giật mình trong lòng, tôi đã đoán trước họ sẽ cắn xé nhau nhưng không ngờ lại tàn nhẫn như thế.

Bà Trịnh đột nhiên im lặng. Lúc này, tôi nghe thấy giọng Ngô Cương vang lên:

"Ê, bà đừng ngắt xỉu rồi ngã xuống chứ, tôi còn có bọn trẻ phải dựa vào bà nuôi. Bà đau ngực hay đau đầu thế? Thôi, để tôi gọi xe cứu thương cho bà vậy."

Không còn gì hay ho để xem nữa, tôi liền bỏ đi.

Sau đó, tôi nghe nói bà Trịnh bị đột quỵ phải nhập viện, nhưng may mắn được cấp cứu kịp thời, khi xuất viện, bà ta vẫn ổn.

Tuy nhiên, trách nhiệm nuôi cháu vẫn còn đè lên vai bà, suốt ngày bận rộn, không ngừng lao đao, nhìn vậy mà bà có lẽ còn chẳng bằng bị bệnh nặng hơn.

30.

Vào thời điểm bận rộn nhất cuối năm, tôi nhận được tin nhắn của Ngô Cương, vì anh ta viết nhiều chữ nên không bị xem là tin nhắn rác mà bị bỏ qua. Hầu như anh ta vẫn không xin lỗi, cũng không nói hối hận, nhưng lại kể về hướng đi của mình trong tương lai, từng chữ đều thể hiện sự hối tiếc.

Thật buồn cười, rất nhiều người khi phạm tội và bị trừng phạt đều hối hận; khi chưa gặp chuyện gì, lại không thấy ai có sự hối tiếc. Ngô Cương cũng giống vậy, nếu tôi không ra tay trừng phạt anh ta, có lẽ giờ này anh ta vẫn còn nghĩ cách tính toán tôi, khiến tôi vừa phải chịu ám ức vừa không dám đề cập đến việc ly hôn.

Trong tin nhắn của Ngô Cương có nói, anh ta sẽ đi về phương Nam, thay đổi thành phố để tiếp tục phấn đấu. Mặc dù ở đây anh ta quen thuộc với mọi người, nhưng ai cũng thấy anh ta từ đỉnh cao ngã xuống, ai cũng cười nhạo anh ta đầy ác ý.

Anh ta nói, anh ta đã xem một đoạn video, trong đó có một tội phạm trốn tránh bị truy nã, vì không dám dùng chứng minh thư nên phải làm công nhân bất hợp pháp ở công trường, mười mấy năm trôi qua, anh ta cũng đã gây dựng được một chút, trở thành một tỷ phú.

Anh ta cũng chuẩn bị đi chịu khổ, phấn đấu để thành công. Anh ta nói, anh ta sẽ trở về quê nhà với vinh quang, anh ta tin vào

bản thân mình. Anh ta còn nói thêm.

"Nếu tôi thành công, có thể đứng bên cạnh em, em có sẵn sàng cho tôi một cơ hội không?"

Đọc đến câu này, tôi không nhin được mà cười thành tiếng. Anh ta thật sự có suy nghĩ mơ mộng đến mức này. Anh ta cho rằng tôi đã trừng phạt anh ta, chúng tôi đã không còn ân oán gì, tất cả mọi chuyện đều có thể kết thúc; tôi tự tay phá hủy sự nghiệp mà tôi vất vả xây dựng, trong lòng tôi không chút tiếc nuối, chỉ để trả thù anh ta thôi sao?

Tôi hận không thể ăn thịt, uống máu anh ta. Người trưởng thành chỉ là không biểu lộ ra mặt mà thôi. Anh ta từ đâu có sự tự tin rằng tôi sẽ dễ dàng bỏ qua mọi thứ?

Chỉ vì tối hôm đó ở bên bể bơi, chúng tôi không cãi vã đến mức chia tay, tôi sẽ lại cho anh ta cơ hội sao? Chỉ là tôi đã bẫy anh ta vào một cái vòng, muốn anh ta tự nguyện rơi vào đó mà thôi.

Chương 19: Chương 19

31

Nghe mẹ tôi nói, ngay khi Ngô Cương vừa rời đi, Trịnh Hân Oánh cũng rời khỏi nhà, không biết hai người có đi đến cùng một nơi hay không.

Rất lâu sau, Ngô Cương gửi cho tôi một tin nhắn, không nói anh ta ở đâu. Chỉ viết một câu.

"Những người thực sự mạnh mẽ, có gan khởi nghiệp, dám làm người đi đầu, và cũng có đủ dũng khí để phá bỏ tất cả và bắt đầu lại. Tôi rất ngưỡng mộ em."

"Lâm Khê, bây giờ tôi cũng đang bắt đầu từ hai bàn tay trắng, rất vất vả, thực sự rất vất vả. Trước đây tôi nói là hiểu em, cũng chỉ dừng lại ở bề ngoài. Khi thực sự làm rồi, mới biết cảm giác như ở trong địa ngục."

"Tôi sẽ kiên trì, rèn luyện ý chí, xác định mục tiêu của mình, tái tạo một bản thân khác."

Lời khen tôi nhận rồi, tôi tự hỏi mình cũng xứng đáng với điều đó. Người phụ nữ thực sự, chưa bao giờ chỉ nghĩ đến sự nghiệp sau khi bị tổn thương tình cảm. Cô ấy luôn biết mình muốn gì, phải trả giá như thế nào, và kiên trì theo đuổi đến cùng, không thay đổi con đường ban đầu.

Tôi không quan tâm đến sự hối hận của anh ta; còn về con người anh ta, yêu ai thì yêu, miễn là đừng xuất hiện trước mặt

tôi là được.

Vào ngày sinh nhật của tôi, tôi đã đến bãi biển ở thành phố bên cạnh, tự tổ chức một buổi trình diễn pháo hoa hoành tráng cho mình. Những quả pháo hoa lớn và đẹp liên tiếp bay lên, tôi vui mừng nhảy lên như một kẻ ngốc.

Thật ra, khi con người làm điều ngốc nghếch, mới cảm thấy vui nhất. Tôi từng có những lúc cực kỳ u uất, nỗi buồn trong lòng lớn đến mức không thể chịu đựng nổi. Nhìn thấy Ngô Cương dẫn theo tình nhân nhỏ của anh ta tiêu xài tiền mồ hôi nước mắt của tôi, tôi đã muốn chết đi cho xong. Ngô Cương từng tổ chức một buổi trình diễn pháo hoa cho cô tình nhân nhỏ nhất của anh ta ở khu nghỉ dưỡng ven biển phương Nam, thật ra khi chúng tôi còn nghèo, anh ta đã hứa với tôi những điều như vậy, chỉ có điều khi anh ta thực sự có thể thực hiện lời hứa, người nhận không phải là tôi.

Tôi đã từng bị đày đọa bởi đủ loại cảm xúc tiêu cực, xa xa không bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Hiện giờ, tôi đã hoàn toàn buông bỏ, tôi đã tự tổ chức một buổi biểu diễn pháo hoa mà mình đã mong đợi từ lâu.

Một mình thực sự có chút cô đơn, nhưng ai mà không cô đơn chứ?

Khi buổi biểu diễn pháo hoa đang dần đi đến phần cuối, âm thanh đã không còn lớn như trước. Luôn phải ngẩng đầu lên, cổ tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Tôi lắc đầu, nhận ra một người đàn ông đứng không xa. Ai lại đến bãi biển vắng vẻ này vào mùa đông chứ? Tôi nhìn qua trang phục của anh ta, rõ ràng là người có tiền. Miễn là không phải một người lang thang, vì tôi chỉ có một mình nên hơi lo lắng về vấn đề an toàn.

Người đàn ông ấy đi tới, mỉm cười hỏi tôi: "Một mình xem pháo hoa à?"

Tôi gật đầu, trong lòng cảm thấy khinh bỉ, một mình thì sao?

Anh ta có khí thế rất mạnh mẽ, nhưng khuôn mặt lại hiền lành, nói chuyện với tôi một cách xã giao: "Tôi lái xe qua đây, tôi cũng rất thích xem pháo hoa nên dừng lại xem một chút. Xem pháo hoa của bạn, bạn không phiền chứ?"

Tôi lắc đầu.

Anh ta giơ tay ra, "Hà Cảnh Thiên."

Trời ơi, nếu tôi không nhầm, Hà Cảnh Thiên là ông lớn trong ngành xây dựng của thành phố kế bên. Tôi vội vàng bắt tay với anh ta rồi lấy danh thiếp ra định kết giao, anh ta nhanh chóng thêm tôi vào WeChat.

Tôi có vài công việc muốn mở rộng sang thành phố bên cạnh, vậy là tôi đã kết giao được với ông lớn này.

Tương lai rất đáng mong đợi.

Trước khi đi, Hà Cảnh Thiên hỏi tôi: "Có phải bạn là người ở thành phố bên cạnh, tên là Lâm Khê không?"

Ông Trời ơi, tôi nổi tiếng là kẻ ác quái trong miệng của nhiều người đàn ông, điều này tôi đã biết từ lâu. Nhưng giờ bị ông lớn này nhận ra vẫn cảm thấy hơi xấu hổ.

Không biết sau này có thể vươn tới được cành cây cao này không nữa.

Tôi lo lắng nhìn Hà Cảnh Thiên, anh ta mở cửa xe chuẩn bị lên xe, đột nhiên dừng lại, đưa ngón cái về phía tôi và nói: "Bạn là

một người tài giỏi. Mong được làm quen, nếu cần gì có thể tìm tôi."

Lúc đó tôi cảm thấy trong lòng như pháo hoa nổ bung ra vậy.

32.

Ba năm trôi qua thật nhanh, sự nghiệp của tôi đã trở lại đỉnh cao. Mặc dù không thể so sánh với thời kỳ huy hoàng khi còn làm việc cùng Ngô Cương, nhưng cũng đủ lớn mạnh rồi.

Dù sao thì thời đại cũng đã thay đổi, thời đó thực sự là thời kỳ hoàng kim nhất của ngành xây dựng. Vì vậy, hiện tại tôi có thể đạt được thành tựu như vậy cũng không phải dễ dàng.

Lại có tin từ nhà mẹ tôi rằng Trịnh Hân Oánh và Ngô Cương đã rời nhà ba năm vẫn không có tin tức gì, bà Trịnh phải vất vả nuôi hai đứa trẻ. Ông Trịnh lại đam mê câu cá, không có chút năng lực nào, ngày thường cũng chỉ có thể giúp một chút.

Vì vậy, bà Trịnh, cũng chính là dì họ của tôi, người đã từng ngang ngược khoe khoang trước mặt mẹ tôi, lại một lần nữa bị đột quỵ. Lần này bệnh tình rất nghiêm trọng, nghe nói miệng và mắt đều đã bị lệch, bị liệt giường.

Hai đứa trẻ cần người chăm sóc. Cuối cùng, Trịnh Hân Oánh đã trở về.

Tuy nhiên, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra. Vào đêm cô ta trở về nhà, cha mẹ Ngô Cương nói là bị bệnh hen suyễn nghiêm trọng, giả chết và sống ở Hải Nam cũng đã quay lại.

Chương 20: Chương 20 (Hoàn)

Ngày hôm sau, họ liền đưa hai đứa trẻ đi. Những người thân quen đều cảm thấy bối rối, tin đồn mỗi lúc một kỳ lạ hơn.

Sau đó, Ngô Cương gửi cho tôi một tin nhắn nhắc nhở: "Trịnh Hân Oánh ra ngoài bán mình đến nhiễm bệnh rồi, đó là loại bệnh không thể chữa được, cô ta muốn trả thù xã hội, rất có thể sẽ tìm đến em. Cô ta liên lạc với tôi mấy năm nay, tôi không quan tâm, nhưng tôi biết suy nghĩ của cô ta. Cô ta ghen tị với em đến mức sắp phát điên rồi. Cô ta căm hận em vì đã phá vỡ giấc mơ làm bà chủ giàu có của cô ta."

Tôi thực sự cảm thấy sợ, nên đành phải thuê vệ sĩ đi theo.

Hôm đó, khi tôi đang tìm xe trong bãi đậu xe dưới tầng hầm, đột nhiên có một bóng người lao tới, tay còn cầm một vật có vẻ là vũ khí.

Sau khi sinh con, khi phục hồi thể lực ở phòng gym, tôi đã học một chút võ tự vệ. Lúc này thật sự có ích, tôi thực hiện một đòn vận cổ và đẩy người đó xuống đất.

Quả thật là Trịnh Hân Oánh, cô ta bị tôi đè dưới đất, một tay cầm ống tiêm, không cam lòng vẫn vùng vẫy về phía trước.

Hai vệ sĩ nhanh chóng tiến lên khống chế cô ta. Chúng tôi cùng báo cảnh sát và Trịnh Hân Oánh sẽ phải ở trong tù rất lâu.

Quả thật cô ta đã mắc bệnh và cha mẹ của Ngô Cương sợ lây bệnh cho con cái nên mới phải vội vã đến đón hai đứa bé đi. Chỉ

là tôi không hiểu tại sao cô ta lại hận tôi đến vậy.

Nhưng người có tính cách như vậy thường thích đổ lỗi cho người khác, cho rằng mình không có bất cứ lỗi lầm gì. Tôi thực sự đã thấy rõ.

Thực ra, Ngô Cương và cô ta cũng giống nhau nên họ mới có thể ở bên nhau.

Không có lương tâm, không có đạo đức, không nhận thức được đúng sai.

33.

Lần thứ hai gặp lại Ngô Cương là khi tôi dẫn con đi khám bệnh. Tôi vội vã từ trên xe bước xuống, gần đây dịch bệnh rất nhiều, liên tục nối tiếp nhau khiến tôi mệt mỏi vô cùng.

Tôi không biết Ngô Cương xuất hiện trước mặt tôi lúc nào. Tôi từ bước ra khoang lái, định đi ra sau xe bế con, vừa quay người thì đã thấy Ngô Cương.

Anh ta trông già ít nhất đi mười lăm tuổi, nhìn vào có vẻ gần năm mươi. Anh ta đã từng nói với người khác về tôi, bảo rằng những khó khăn tôi trải qua đều hiện rõ trên khuôn mặt, trông già nua và chững chạc hơn những người khác.

Hiện giờ tôi chăm sóc bản thân tốt hơn, dấu vết của thời gian đã không còn rõ rệt như khi trước.

Câu nói đó giờ đây lại đúng với anh ta, tôi không biết anh ta đã trải qua những gì mà lại già đi nhanh chóng như vậy. Anh ta cầm trên tay một chiếc nhẫn kim cương, rất lớn và sáng lóa, khi

nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ đắc ý, đôi mắt sáng như của một chàng trai trẻ.

"Lâm Khê, tôi đã chịu đủ mọi khổ cực trong những năm qua, làm công nhân từ những việc nhỏ nhất trên công trường, bây giờ cuối cùng cũng trở thành nhà thầu rồi. Tôi đã có tiền, thực hiện được lời hứa với bản thân, muốn sánh vai cùng em. Vậy, em có thể cho tôi một cơ hội nữa không?"

Trong lòng tôi thở dài, vừa tiễn một người phụ nữ lảm chuyện, lại đến một người đàn ông lảm lời. Không biết tôi và họ có mối duyên gì mà cứ gặp nhau mãi thế này?

Chưa kịp mở miệng trả lời, xe hơi sang trọng của Hà Cảnh Thiên đã đến. Anh ấy lớn hơn tôi năm tuổi nhưng nhìn có vẻ như trẻ hơn Ngô Cương đến mười tuổi. Anh ấy nhanh chóng bước đến bên tôi, nhẹ nhàng trách móc:

"Con ốm mà em không gọi anh một tiếng?"

Tôi nhỏ giọng giải thích: "Không phải anh nói là hôm nay có một cuộc họp quan trọng sao?"

Anh lại trách tôi: "Dù có quan trọng thì có quan trọng hơn em và con không?"

Tôi lại giải thích: "Em cũng vừa nhận được cuộc gọi từ cô giáo mẫu giáo thì vội vàng chạy tới đây. Lúc đó còn quên cả gọi tài xế."

Anh nhìn tôi, trách cứ một lần nữa:

"Đã lớn như vậy mà vẫn cứ vội vàng, làm sao tôi có thể nói em điều gì đây. Sau này người liên hệ với nhà trẻ sẽ là anh, em không đáng tin."

Tôi đành cúi đầu, không phản kháng. Lúc này Hà Cảnh Thiên đã chỉnh sửa lại đồ cho con, thu xếp xong đồ đạc, đeo ba lô cho con, một tay bế con ra ngoài. Tôi cứ như vậy mà đứng bên cạnh anh.

Anh như mới nhận ra Ngô Cương, liếc qua rồi hỏi tôi: "Anh ta là ai?"

Lúc này tôi mới nhớ ra, không vui nói: "Chồng cũ của em."

Ngô Cương cứng người, nhìn tôi không thể tin được, lão đảo lùi vài bước, nét mặt như cười lại như khóc.

"Tôi vội vàng đến, tôi không biết... cũng đúng, làm sao em có thể đợi tôi."

Anh ta buông tay, chiếc nhẫn rơi xuống đất một tiếng "ting", rồi vội vã bỏ đi chẳng thấy đâu nữa.

Vị kia nhà tôi lại lải nhải: "Trước đây chuyện của Trịnh Hân Oánh còn không đủ rút ra bài học sao? Lại để những người điên này lại gần em."

Tôi đá vào chân anh ấy, nghiêng răng nói: "Lại rày la như Đường Tăng, cẩn thận về nhà em dạy dỗ anh."

Vì thế anh ấy đành im lặng.

Tôi cười đáp: "Em chỉ mất đi tiền tài thôi, nhưng em đã thắng lợi về mặt tinh thần rồi."

Về sau tôi nhận được tin tức của Ngô Cương, anh ta bị bệnh rất nặng, một cơ quan trong cơ thể đã suy kiệt. Tin đồn trong giới lan truyền rằng anh ta đã làm việc quá sức trong những năm qua, cơ thể đã cạn kiệt đến tận cùng.

Tôi nghe tin này khi đang ở trên bàn nhậu, chỉ cảm thấy người truyền tin rất ồn ào, cái tên Ngô Cương không còn khiến tôi xao động nữa. Anh ta giờ là người xa lạ với tôi rồi.

Thế nhưng anh ta đã gọi video cho tôi một lần. Tôi bực bội nhận cuộc gọi, không cho anh ta cơ hội nói gì đã chất vấn:

"Nghe nói anh cũng kiếm được tiền rồi, gọi tôi không phải để quỵên tiền chữa bệnh đúng không."

Anh ta nghẹn ngào không nói được, chỉ nói một câu: "Lâm Khê, xin lỗi."

"Những năm qua, xin lỗi."

Sắp chết đến nơi mà còn muốn tìm sự giải thoát. Khi anh ta tự
mãn cũng đã không để lại cho tôi một lối thoát nào.

Vì vậy tôi lạnh lùng nói: "Tôi không chấp nhận, Ngô Cương.
Không phải tất cả những lời xin lỗi đều có thể được đáp lại."

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 20: Chương 20**
(Hoàn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh